

Oázis

2009. szeptember, XIX. évf. 3. (56.) szám
A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

Kopogtató:

- ❖ A gyerekek – katolikus családokban is – olyan környezetben nőnek fel, ahol a modern világ összes csapdája ott lóg a falon.
- ❖ A háziszentély az otthonunk szíve-közepe, az otthon lelke, a kegyelem „kapuja”.
- ❖ Egészen mellbevert, hogy a Világmindenség Ura eljött azért, hogy „ipiapacs, ki vagy ütve!” játékot játsszon, hogy kergetőzzön az emberek fiaival.
- ❖ A fűrészfűrés egyik végét fogja az Isten, a másikat az ember. Olyan jó látni azt, hogy Isten együtt dolgozik az emberrel!
- ❖ A kétezer év alatt nem került szebb eszme, szebb kihívás élő ember elé, mint a család.
- ❖ Ugyanannak a Szűzanyának a karjaiként és eszközeiként szolgálnak a világban; ugyanannak az alapítónak, Kantenich atyának a tanítása és példája szerint.

Otthonunkkal szentélyedért

Fotó: Kuslits Levente

Otthon-dal

(Kentenich atyától a dachau koncentrációs táborban)

1. Ismered az országot, mily meleg, meghitt,
mit magának az Örök Szeretet épít:
ahol melegen dobognak nemes szívek
és egymást áldozatkészen viselik el;
hol - szívükbe rejtve egymást - izznak
és Isten szívéhez egyre áramlanak;
hol szeretetfolyamok frissen buzognak,
hogy oltsák szeretetszomját a világnak?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja
életüket termékenyű gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

2. Ismered az országot, oly gazdag, tiszta,
és az örök szépséget tükrözi vissza:
ahol méltóságtejes, erős lelkek
az Isten Bárányával egyesülnek;
hol meleget sugároznak fényes szemek,
s kínokat enyhítenek jóságos kezek,
mik imára kulcsolódnak mindig tisztán,
elűzni démonok erőszak-hatalmát?
E csodálatos ország ismerős nekem...

3. Ismered az országot, mint a mennyország,
a szabadság hőn óhajtott birodalmát:
ahol nagylelkűség, illendőségérzet
mindent, mi lehűz, könnyedén legyőznek;
ahol örömteli döntések születnek
Istennek halk kívánságai mellett,
melyek törvénye szerint a szeretetnek
mindenütt győztesen fölülkerekednek?
E csodálatos ország ismerős nekem...

4. Ismered az országot, öröm járja át,
mindig érzed a ragyogó Nap sugarát:
hol az örök javak birtokában élnek
nyugalomban, oldottságban a kedélyek;
hol szív és akarat mindig felfrissülnek
dúsgazdag adományaitól Istennek;
hol a szeretet varázspálcája hamar
örömmre változtat mindent, ami zavar?
E csodálatos ország ismerős nekem...

5. Ismered az országot, Isten államát,
mellyel az Úr ajándékozta meg magát:
ahol az őszinteség kormányoz mindig
és az igazság diadalmaskodik;
ahol a jogosság lényét mértéke szerint
méri az ember mulasztását, tetteit;
ahol szeretet egyesít szívet - lelket,
mert irányít bennünket az Úr és Mester?
E csodálatos ország ismerős nekem...

6. Ismered az országot, a harcra készet,
győzedelmeskedni szokott minden vészen:
ahol szövetkezik Isten a gyengékkel
és kiválasztja őket eszközeinek;
ahol hősiesség minden* benne bíznak
és nem saját erőikre hagyatkoznak;
ahol készek életüket odaadni
szeretettől lelkesülten fölálodni?
E csodálatos ország ismerős nekem...

*mindenek

Kis kápolnánk mellékoltárai

Tilmann atya valahogy így fogalmazott: „A Schönstatt-kápolna különleges hely, mert bár mérete kicsi, valójában hatalmas: több mint száz »mellékoltára« van. Ezek családjaink háziszentélyei, akik a Szűzanya segítségével törekszenek arra, hogy Istent és egymást egyre jobban szeressék, és házasságukban megújuljanak. Az otthonokból kiinduló szeretetáramlat és a felajánlott áldozatok a kápolnában egyesülnek, melynek kegyelmeiből minden család és zarándok meríthet.”

Nagyon szeretem magam elé képzelni óbudavári kis templomunkat mint egy hatalmas kör alakú bazilikát. Középen áll az Összentély mása, a körgyűrű szélén pedig egymás mellett a kis oldalkápolnák, a háziszentélyek. Némelyik ismerős – más-más érzésem van, más-más kegyelmeket kapok, ha oda betérek: az egyikben mindig megnevettetnek; máshol merek oldott lenni, még a buta gondolataim is elmondhatom; van, amelyik szanatóriumként hat, balzsamot kap a seb; van, ahonnan eljőve tettvággyal töltődöm fel; máshol kipihenem magam... és milyen sok „oldalszentélyben” nem jártam még, és talán soha nem is fogok.

Továbbképelem Tilmann atya vízióját: minden helyről kicsi ér csörgedezik a középpont felé, némelyik különlegesen bő vízü, majd tiszta vízü tóvá egyesülnek, ahol a fáradt, megtört szemű vagy kérdésekkel, kételyekkel telt szívű zarándokok erőt merítenek útjuk folytatásához.

A mi otthonunk is egy szentély. Vajon megérik azok, akik hozzánk betérnek? Milyen sajátos kegyelmeket szeretne itt adni a Jóisten? Van-e elég olaj szeretetünk örökmécseiben, hogy világítani tudjon akkor is, ha el akar borítani minket a sötétség? Vajon nem fedi vastag por a gyakorta megszokott, gépies liturgiáinkat, ahogy imádkozunk, ünnepeinket, egymással érintkezünk? Metsző, fagyos muszájok szabdalják-e itt a lelkeket, vagy mint a virágainknak, biztosítjuk a legmegfelelőbb körülményeket, hogy minél jobban növekedjenek? Tápláljuk-e a tőlünk csobogó kis patakokat, lesz-e belőle élet szereteteink és sokak számára?

Csak egy kicsike szentély vagyunk. Talán kopottas, néhol pókhálós, tele karcolással, de részei vagyunk egy nagy „bazilikának”, amelynek kegyelmi forrásából mi is meríthetünk, hogy méltóvá váljunk Csodálatos Anyánktól kapott hivatásunkhoz, hogy otthonunk valóban szentély legyen.

Pauló Es, Sallós Tamás

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....	3
Tartalom	4
Esszé	5
Mindennapjaink	12
A pápára figyelünk	22
Kentenich atya tanításából	23
Adjátok tovább a mikrofont!	25
Tedd könnyűvé	30
Beszélgetés Aquila nővérrel	33
Temperamentumok	38
Női rovat	42
„Bak-elit”	43
Őszidő	44
Gyereknövelde	45
Főzőcske	46
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	47
Gyerekszáj	48
Örök szeretettel szeretett az Isten	49
Schönstatti hírek.....	52
CSAK hírek	58

OÁZIS 2009. szeptember, XIX. évf. 3. (56.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-8558, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Abai Tibor és Zsuzsa, Berszán Ferenc és Éva, Komáromi Ferenc és Mária, Mester Judit, Mészáros Zsuzsi, Radnai István és Márti, Ramocsai Mónika, Zajkás Péter és Rozi

• **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi, Schumicky Ildikó

• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Az Oázis keresztény szellemiségű családpedagógiai folyóirat. Családok készítik családok számára. Újságunkban a házasság és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással, kérünk szépen, ne esszé jellegű írásokat, hanem életetekből vett példákat küldjétek! Mint minden újságban, előfordul, hogy az írásokat szerkeszteni kell. Minden komolyabb változtatást megküldünk a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak azoknak küldjük, akik elérhetőségeik megadásával együtt jelzik ezt az igényüket.

Jelenlegi számunk házigazdája a Pécsi Régió volt

a Radnai házaspár vezetésével.

Őket az Óbudavári Régió követi

Gyukné Debreczeni Kati

vezetésével, központi téma:

Hiszek a benned levő jóban!

Lapzárta: október 30.

Várjuk írásaitokat a következő címre:

Sallai Tamás+Karikó Éva

oazisis@schoenstatt.hu

Otthonunk fókuszja

Hogyan szerethetnénk bele egy olyan Istenbe, akit nem látunk? Hogyan szeressenek bele a gyerekeink? És hogyan lehet a szeretetünk olyan erős, hogy látványosan megmutatkozzék a környezetünkben, és hatással legyen arra? (Ez a sok kérdésfeltevés szándékos! Einsteinnek tulajdonítják a mondást, hogy nem volt birtokában az összes helyes válasznak, de ismerete a helyes kérdéseket.)

A gyerekek – katolikus családokban is – olyan környezetben nőnek fel, ahol a modern világ összes csapdája ott lóg a falon: a szórakoztatás központi eszközei, házimozsi-rendszer, videolejátszó, művészeti alkotások, egyebek, és talán valahol helyet kap egy feszület meg egy Mária-kép is (elvégre katolikusok vagyunk). Hogyan élik meg a gyerekeink, amikor elvisszük őket a templomba imádkozni, de a képek olyan elvontak, vagy a falak olyan csupaszok, hogy esély sincs arra, hogy szemtől-szembe kerüljünk a titokkal, a szenttel, Urunkkal és Anyjával, vagy felfedezzük az Úr vonásait az Őt oly nagyon szerető számos szent arcán.

Kentenich atya célja az élet minden területének „átistenítése”¹ volt. Ez alatt azt értette, hogy minden ébredő gondolatunkat, tudattalan és tudatalatti lelki életünket be kell, hogy töltsen Isten, aki maga a jóság és a szeretet. Pszichénket olyannyira át kell járnia a vallásosnak és az isteninek, hogy minden döntésünket, tettünket és válaszreakciónkat ennek a valóságnak kell alakítania. Ez a szentté avatott és hivatalosan el nem ismert szentek esetében is minden bizonnyal megvalósult. Bár Isten kegyelme minden akadályon képes áttörni, az esetek többségében mégis szükséges egy természetes előkészület, vagy ha jobban

Hol marad Isten megtapasztalása a családban, hol marad a gyermek istenélménye, aki általában természeténél fogva közelebb van Istenhez, a természetfelettihez?

¹ Kentenich atya az „átistenítés” (divinizálás) szót használja, mely fogalom talán nem annyira egyértelmű a teológiai szakmai körökön kívül, jóllehet lenyűgözően szép elképzelést takar. Lényegében Alexandriai Szt. Athanáz „theoszisz” (átistenítés, istenivé válás) fogalmáról van itt szó. Azt írta ugyanis: „az Isten Fia emberré lett, hogy az ember Istenné lehessen.” A szent szerző itt arra mutat rá, hogy megtestesülése révén Jézus magára vette az emberséget annak érdekében, hogy megváltson, és isteni életéből részesítsen minket. Így leszünk „részeséiv az isteni természetnek”. [2Pét 1,4]

tetszik: egyfajta fogékonyság, amely lehetővé teszi Isten és kegyelmének megtapasztalását a környezetünk rétegein (vagyis a szüleinken, a szentírási történeteken, a szentek élettörténeteiben, a liturgián, a szentségeken stb.) keresztül.

Kentenich atya is beszél az előfeltételekről, vagy ahogy ő utal rájuk, a „hit nemracionális bevezetőjéről” mint a normális útról... Lássuk, mit mond azon gyermekkori hitélményekről, melyek Isten kegyelmének készítik elő a talajt: például a szentmisére járás egy szép, kedves templomba, családi ima otthon, a szülők példája és szeretete...

A szentek élete újra és újra ezt igazolja: Pio atya egy kietlen, csendes olasz vidéken nőtt fel, egyszerű, szegény, sőt zord környezetben, melyet mégis betöltött Isten jelenléte. Jézus kis virága (Lisieux-i Szt. Teréz) pedig gyermekkorában családi szeretetben merítkezett meg, katolikus hittel itatódott át. Don Bosco már gyermekkorában álmodt látott, és mély kapcsolatot ápolt édesanyjával. Jámbor vallásosság vette körül mindegyiküket, vallásos légkörben lélegeztek, és a környezetükön keresztül szívták azt magukba. Még az elkényeztetett és tékozló életmódot folytató Ferencet is – más módon persze – egyfajta vallásos kultúra vette körül.

És mi a helyzet velünk? Üvölt a rádió, dübörög a forgalom, rohanás az iskolába, sportfoglalkozásra, zongoraórára, tánctanfolyamra, gyorsan kapunk be valamit, csapjuk össze a házit, tévézés, agyunk csordultig töltése valamivel, majd még egy elhadart, gépies röplépcső előtt... Hol marad Isten megtapasztalása a családban, hol marad a gyermek istenélménye, aki általában természeténél fogva közelebb van Istenhez, a természetfelettihez?

A schönstatti lelkeségben ott az egyszerű válasz: olyan ez, mint megmártózni a Jordánban. A válasz: a háziszentély. A háziszentély: a Háromszor Csodálatos Anya képe, egy kereszt, Kentenich atya képe és más kedves jelképek – ez az imádság helye az otthonunkban. Ez az otthonunk szíveközepe, az otthon lelke, a kegyelem „kapuja”.

Egy latintanárról mesélte egyszer, hogy a rómaiaknak az ókorban volt a házukban egy külön tűzhely, amolyan kandalló, ahol a családfő az istenek tiszteletére állandóan égve tartotta a tüzet. Ez a szent tűz az otthon központja volt, úgy is nevezték, hogy *focus*. Később ezzel a szóval bármely tevékenység vagy a figyelem középpontjára kezdtek utalni. Sok család nappalijában ma a tévé a *focus*. Minden bútor elrendezése hozzá igazodik, hozzá kapcsolódik. Jó hír, hogy sok schönstatti családban a *focus* nem a szórakoztató központ, hanem a háziszentély.

Az egyik schönstatti házaspár úgy döntött, megkoronázza a háziszentélyében lakó Szűzanyát hálából a sok éven át tanúsított szeretetért, a család védelméért. A családfő, aki szerette olykor a fordított pszichológia mesterfogásait alkalmazni, egy

...modern világ összes csapdája ott lóg a falon: a szórakoztatás központi eszközei, házimozi-rendszer... és talán valahol helyet kap egy feszület meg egy Mária-kép is.

kis kísérletet végzett a gyerekeivel, hogy megtudja, mit jelent számukra a háziszentély, és hogyan érinti meg szívüket a Szűzanya megkoronázása. Többször volt alkalom megfigyelni ezt a folyamatot. „Fiam – mondta az apa, – anyáddal úgy gondoljuk, hogy elegendő van már a háziszentélyből. Arra gondoltunk, hogy eltávolítjuk innen.” A gyermek arcán önkéntelenül a döbbenet és elszörnyülködés jelei tűnnek elő, majd felhangzik az éles válasz: „Nem, ezt nem tehetitek!” „Miért nem? – kérdez vissza az apa. – Miért akarnád megtartani?” Ekkor gyönyörű válaszok visszahangoztak a gyerekek saját élményeiből. „Itt imádkozunk együtt mint család. Ide hozzuk a gondjainkat. Itt jelentjük be a jó híreket, a gyerekszületést, itt köszönjük meg a bizonyítványt...” Kétségtelen, ennek a családnak a lelke a háziszentély volt. Szerencsére, mielőtt a döbbenet túlságosan mélyre hatolt volna a gyerek szívében, az apa így folytatta: „Valójában inkább meg szeretnénk koronázni a Szűzanyát a háziszentélyünkben. Mit szólnál ehhez?” Nem kell mondani, a hírre egy lelkes „Igen!” volt a válasz. Nemsokára az egész család lelkesen készült a királyi, ugyanakkor családi ünnepre, otthonuk Királynőjének az ünnepére.

Ezzel szemben egy másik édesanya, amikor a háziszentélyről hallott, azt gondolta magában: „Ó, hát nekünk nincs szükségünk ilyesmire.” Ugyanakkor szeretett volna a gyerekeivel együtt imádkozni, és szerette volna, ha a gyereke megtanul imádkozni. Este aztán az édesanya magához vonta gyermekét és beszélt neki az imádkozásról. Abban a pillanatban, amikor el akart kezdeni imádkozni, hirtelen azon kapta magát, hogy egy irányt, egy fókuszpontot keres a szemével. Nyomban rájött, hogy mégiscsak szüksége van egy külső fókuszpontra.

Mennyire fontos, hogy gyerekeinket, de magunkat is minden érzékszervünkkel együtt bevonjuk a természetfeletti világába! Több alkalommal volt lehetőségem ellátogatni fiatalok vagy gyerekek csoportjával keleti rítusú katolikus szertartásra. A falakat teljesen átjárta a tömjénillat. Nem is egyszer történt meg, hogy valamelyik fiatal vagy gyerek megjegyezte: „ennek a helynek szent illata van”.

Korunk népszerű, „menő” ruházati üzletlánc, a Gap a gótikus építészet szakembereit foglalkoztatja, velük tervezeti meg üzleteit. A banki előcsarnokok, a bevásárlóközpontok és irodaházak meglepő módon az egyházi építészet stílusjegyeit használják fel, és úgy tűnnek fel előttünk, mint a modern kor új katedrálisai. Ezzel párhuzamosan számos templomból kikerülnek a szobrok, az ólomüveg, és olykor még a tabernákulum is, mondván, hogy tegyünk félre mindent, ami nem Isten, hogy arra tudjunk összpontosítani, ami „lelki”. De mégis: ahhoz, hogy beleszerethessünk Istenbe, „látunk” kell őt; látnunk kell a szentjeit és a katolikus egyház gazdagságát.

Itt imádkozunk együtt mint család. Ide hozzuk a gondjainkat. Itt jelentjük be a jó híreket, a gyerekszületést, itt köszönjük meg a bizonyítványt.

Válság idején is a názáreti egyszerű élet mindannyiunk számára a boldogságot jelentheti

Böjte Csaba szentbeszéde Óbudaváron (2009. július 4-én)

Az egyszerű életről, a mindennapos, csendes názáreti létről szeretnék beszélni. Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna, milyen komplikált lett volna! Mikor elterjedt a mennyországban a hír, hogy Jézus Krisztus, a második isteni személy a földre jön, gondolom, az angyalok elkezdtek nyüzsögni, hogy vajon hogyan lesz, mint lesz. Döbbenetes, hogy Isten kisbabaként egy istállóban születik meg. Gyakorlatilag semmilyen forrásfelhasználás nélkül, zöldmezős beruházás, önköltség nélkül. Megszületett az Isten közénk. Szeretem csodálni ezt az isteni egyszerűséget.

Tudjuk, hogy menekülniük kellett Egyiptomba. Nincs a megtestesülés évekre előre pontosan megírt forgatókönyve évekre a Szűzanyának és Szent Józsefnek átadva. Isten csak úgy spontán odaszól, hogy menekülni kell Egyiptomba: nincs hiszti, nincs kiakadás. A Szent Család útra kel, mert ez az, amit éppen tenni kell.

A szülőföld iránti szeretetet is meg lehet tanulni a Szent Családtól, mert Egyiptomban a Szűzanya gondolkozhatott volna úgy is, hogy Alexandriában vannak a legjobb iskolák, a Megváltónak mégiscsak jó lenne, ha jó képzést kapna. Józsefnek amúgy is sikerült már egy kis egzisztenciát teremtenie, egyre több a megrendelés, ezért nem lenne jó visszamenni a poros sárfészekbe, Názáretbe. Jól ellesznek a nagyvárosban.

Milyen szép, hogy a Szent Család hazamegy! Mi fogadhatta őket otthon? A szent hagyomány szerint talán 5-6 évig voltak Egyiptomban menekültként. Gondolom, hogy a vesszőből, sárból épített kis kunyhójukat elmosta az eső, valószínűleg csak azt a domboldalt találták meg, ahol a kis kunyhójuk, házuk állt. Két kezük munkájával újraépítik a családi fészket, és elkezdődik az élet.

Szeretem magam elé képzelni, kiszínezni ennek a názáreti életnek egy-egy mozzanatát, egy-egy jelenetét. Szeretem elképzelni, hogy a Világmindenség Ura odaáll az édesanyja elé, és azt mondja: „Anyu, kiengedsz a fiúkkal egyet focizni?” Amikor először elgondolkoztam ezen, egészen mellbevert, hogy a Világmindenség Ura eljött azért, hogy „ipiapacs, ki vagy ütve!” játékot játsszon, hogy kergetőzzön az emberek fiaival. És így van. Mielőtt Jézus egyetlen csodát tett volna, egyetlen nagy beszédet tartott volna, játszott az emberek fiaival. Olyan jó elképzelni, hogy szalad a kis Jézus elől, utána a többi gyerek: „Meg vagy fogva, kis Jézus, bújjunk el, most te vagy a hunyó!” Ez mind olyan szép! Szeretem magam elé képzelni, hogy a Szűzanya a mindennapi munkáját befejezve kihajol a kisablakon, és szól Jézusnak,

hogy menjen és szőljon az atyjának, hogy jöjjön vacsorázni. Jézus odafut, és segít az apukájának elrakodni a szerszámokat. Leülnek a názáreti kis házban. Milyen egyszerű lehetett!

Úgy vélik, hogy a keresztesek megtalálták a Szent Család házát, melynek maradványait elhozták Olaszországba, Lorettóba. Úgy tartják, hogy a názáreti Szent Család háza egy kis barlang és előtte egy szobácska volt. Nem tudjuk pontosan, de úgy gondolom, hogy biztos van benne valamennyi igazság, hisz szél fúvatlan nem indul, és egyháziilag dokumentált tény, így valószínű, hogy a názáreti házból vannak ott elemek.

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy lélekben mi is próbáljunk odaülni a Szent Család mellé az asztalkához. Egy durva faragott asztal, mely Szent József keze munkáját dicséri. Az asztalon néhány agyagtányér, párolog benne a lencsefőzelék, megfogják egymás kezét, hálát adnak a Mindenhatónak a mindennapiért. Nekiülnek szerényen elkölteni a vacsorát. Milyen egyszerű! Ott nincs se mobiltelefon, se tévé, se légkondicionáló. Én mégis úgy gondolom, hogy ezek az emberek végtelemül boldogok voltak ott. Jó volt nekik együtt lenni.

Azt is szeretem magam elé képzelni, hogy kiültek a kispadra a ház elé, fölöttük ragyogtak a csillagok. A kis Jézus odabújt Máriához, és József elkezd egy csodálatos szép ószövetségi zsolnárt, énekelnek. Jó lehetett nekik ott. Egyszerű és szép.

Szeretem elképzelni, hogy Jézus egy kicsit nőtt, és az apukájával együtt dolgozik, fűrészelnék. A fűrész egyik végét fogja az Isten, a másikat az ember. Talán bölcsőt készítenek vagy asztalt, vagy talán koporsót, nem tudom... Olyan jó látni azt, hogy Isten együtt dolgozik az emberrel! Egy család.

Ha belegondolunk, Jézus Krisztus a hagyomány szerint harminc évig ezt a názáreti csendes életet élte. Abban az időben 28-29 év volt az átlagéletkor. Nagyon fiatalon haltak meg az emberek. Tehát Jézus egy egész emberöltőt egyszerű emberként élt le. Nem csinált semmi rendkívülit. A szentírás szerint az emberek azt mondták: „Nemde ez Mária és József fia, hát nem itt éltek közöttünk a rokonaikkal?” Tehát ha Jézus valami rendkívüli dolgot tett volna mint kisgyerek vagy fiatal, akkor egész biztosan mondták volna, hogy „Ez már gyerekkorában is annyi furcsaságot beszélt, nem is csoda, hogy most ide jutott.” De azt mondják, hogy Jézus olyan volt, mint mi, mint a többiek, élte a hétköznapi életet, és most hirtelen elkezd csodákat tenni. Csodálkoznak rajta. Harminc év názáreti csendes élet. Ez alatt a harminc év alatt a mi hétköznapi, egyszerű életünket Jézus Krisztus megszentelte.

Olyan érdekes, hogy a gonosz lélek felviszi Jézust egy templom tetejére és mondja: „Dobd le magad, az angyalok úgyis a tenyerükön hordoznak, te leszel a nagy sztár, mindenki hanyatt esik, hogy milyen ügyes vagy, hogy ilyen sereget

Mielőtt Jézus egyetlen csodát tett volna, egyetlen nagy beszédet tartott volna, játszott az emberek fiaival.

senki nem tud csinálni!” Jézus azt mondja: „Távozz tőlem, sátán!” Tehát a feltűnő, a fényes, a csillogó dolgokat, a „tűzijátékokat” kerüli. Nem hiányzik neki, hogy ilyen extra dolgokkal szórakoztassa a közönséget. A hétköznapi emberek életét éli.

Jó elképzelni a huszonéves Jézust, ahogy a názáreti barátaival munka után leülnek és beszélgetnek: meghallgatja az emberek gondját-baját, figyel. Nem kapkodja el a választ, még nem érkezett el az ő órája. Milyen jó lenne, ha meglenne bennünk ez a végtelen türelem!

Názáreti csendes élet. Megvan-e a szívünkben a vágy ezek iránt a dolgok iránt? Az ember sokszor nézi a televíziót és egyébről se szól, mint gazdasági válságról, hogy milyen nagy a probléma, nincsen pénz, hogy így, hogy úgy, hogy amúgy. Erről eszembe jut egy vicc: A székely bácsi hazafelé menet a sötétben nekimegy a villanypóznának és elkezd körbe tapogatni. Megy körbe az oszlop körül, és egyszer csak felsikolt: „Jaj, istenem, be vagyok falazva!” Kicsit ilyen ez a gazdasági válság: tényleg van egy akadály, de azon kívül még annyi irányba mehetünk, annyi szép dolog van körülöttünk, amit a Jóisten felkínál!

Milyen szép és csodálatos a családi élet! Milyen jó élni itt, Magyarországon a názáreti csendes életet! A Szűzanya és Szent József által kitaposott út mindannyiunk előtt nyitva áll. Hiszem, hogy azt, ami az embert igazán emberré teszi, a gazdasági válság igazán nem érinti. Az, hogy leüljél a feleségeddel és elbeszélgetsz, elsétáljál valamerre, azt a gazdasági válság nem érinti. Ahhoz nem kell EU-s finanszírozás... Az, hogy a szomszédból a barátaidat áthívd, és egy pohár sör mellett egyet römizzetek, kártyázzatok, egy jót beszélgetsetek, ahhoz sem kell nagy befektetés. Ahogy ahhoz sem, hogy a gyermekedet kézen fogd és elmenj vele virágot szedni és madárfüttyöt hallgatni az erdőbe.

Nagyon szegény családból származó, úgymond szociális árvákat nevelünk az Alapítványunkban. Vakációkor a gyerekek – hiába árvák – ők is hazavágnak. Így volt három gyermekünk is egy családból, ahol az apuka, anyuka élt, de tudtam, hogy egy garázsban hajléktalanok, teljesen lecsúszott egzisztenciák, nem erőst akartam hazaengedni őket, de ők mégis kérleltek. Gondoltam, elviszem és este visszahozom őket. Délután 3-4 óra körül elmentem értük, mert korán sötétedik, már félhomály volt. Nem volt bevezetve a garázsba a villany, két nagy vasajtó, középen egy szerelőgödör, egy ágy, az ágyban a három gyerek az anyukához bújva, a plafonon a lehelet kicsapódott a hideg betonra, a vízcseppek mint egy-egy gyémánt csillogtak. Nem láttam semmi nyomát annak, hogy karácsonyra vagy szilveszterre készülődtek volna. Hideg volt, sötét volt. Az apuka állt az ágy mellett, tördelte a kalapját, az anyuka nyakában csüngött a három gyerek. Szóltam, hogy „Gyerekek, gyertek, öltözzetek, megyünk vissza Dévára!” Ők persze tudták, hogy várja őket a meleg fürdő, a szép ruha, a kölyökpezsgő, a csillagszórók, minden, ami ilyenkor belefér egy ilyen intézeti karácsonyba. És akkor az egyik kisfiú azt mondta: „Pap bácsi, mi nem ünnepelhetnénk itthon, anyukámékkal?” Éreztem, hogy megáll bennem valami. A gyerekeknek nem arra van szüksége, hogy egy csomó kutyút odavigyenek neki

talicskában, hanem arra, hogy átölelje a nyakadat, hogy megpusziljad, hogy érezze azt a jóságot, ami egy szülőből árad. Egyfelől egy csomó limlom, másfelől az édesanya meleg nyaka és semmi más. És messzemenően az édesanya volt a nyerő! És akkor én azt gondoltam, hogyha Isten segít, ezt minden szülőnek elmondom...

Pár gondolat még a gyerekevelésről: milyen szép, hogy amikor a kis Jézus elveszik, nem esik Mária Józsefnek, „Milyen férfi vagy te, a teremtés nagy koronája, így lehet rád bízni a gyermeket!” És ugyanígy József sem kezdi el, hogy „Mit tudom én, mit kokettáltál a Szentlélekkel vagy kivel, halvány gőzöm sincs, honnan az a gyerek, fújd fel, én elmentem!” Milyen jó, hogy ők nem így civakodnak! Megfogják egymás kezét, baj van, gond van, meg kell oldani. Összetartanak. Együtt indulnak el megkeresni a kis Jézust.

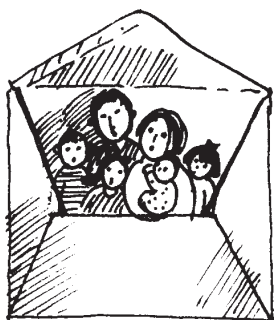
Képzeld csak el, hogy eltelt egy nap, és nincs meg a kis Jézus. Összebújnak egy fa alatt (akkor nem voltak motelek), imádkoznak. Másnap folytatják a keresést, és harmadnap sem adják fel, nem mondják azt: „Isten adta, Isten elvette, legyen áldott az Úr neve!” Nincs bennük fatalizmus, hogy ha az Úr akarja, akkor megkerül, ha nem, akkor nem. Keresik a maguk kis egyszerű eszközeivel, hisz nem volt hangozbemondó, rendőrség. Keresik az Istent a földön.

Milyen szép, amikor megtalálják! A végtelen alázat, amivel köszöntik: „Nézd, atyád és én aggódva kerestünk, miért tetted ezt velünk?” A család békéje újból helyreáll. Azt írja a Szentírás, hogy hazamentek, és Jézus növekedett bölcsességben és kedvességben, a szülei és mindannyiunk öröme. Én azt gondolom, hogy még a názáreti csendes életbe is belefér néhány ilyen jeruzsálemi kiruccanás, aggodalom, nehézség, válság... Milyen szép, hogy nem egymásnak esnek ezek az emberek, hanem együtt oldják meg a feladatokat, gondjaikat és bajaikat! Nagy-nagy szeretettel és örömmel állítom mindannyiunk számára példaképpül ezt a názáreti csendes életet.

A kétezzer év alatt nem került szebb eszme, szebb kihívás élő ember elé, mint a család. Ezt az életformát maga Jézus Krisztus szentelte meg. Adja az Isten, hogy ezen az úton járva a Kárpát-medencei magyar családok önmagukra találjanak! Ne

olyan helyen keressék a boldogságot, ahol nincs, a kút mellett ne haljanak szomjan! Merjenek méríteni ebből az ajándékból! Merjétek szeretni egymást, merjétek megfogni a férjete/feleségeket kezét, merjétek átölelni a gyermekeiteket, merjétek játszani, merjétek kirándulni, beszélgetni! Merjétek örvideni annak, hogy ajándék vagy te is, és ajándék a melletted lévő családtagod is! Adja az Isten, hogy megújuljanak a Kárpát-medencében a magyar családok közösségei! Ámen.

„A Szűzanya küldi”

A címben olvasható rövid „közleményt” írtam be a megfelelő mezőbe, mielőtt az utalást indító „Küldés” gombra rákattintottam volna a bankom internetes képernyőjén.

Néhány nappal korábban segítségkérő e-mailt kaptam. Naponta fél tucat ilyen levél vagy telefonhívás érkezik (és jaj, többnyire a déli órákban!), és a legtöbbször lelkiismeret-furdalás nélkül nem tudok mondani. Gyakran ugyanis már az első mondatoknál kilóg a lóláb: „Februárban beszéltünk, kedves uram, és akkor megígérte, hogy egy szerény összeggel támogatni fogja az alapítványunkat.”; „Drága hölgyem, ne is folytassa!” válaszolok ilyenkor: „Mindketten tudjuk, hogy amit most mondott, az hazugság. Valószínűleg nem beszéltünk egymással, de ha mégis beszéltünk volna, az biztos, hogy én nem ígértem semmit, mert elvből sohasem teszek ilyet. Vajon helyes-e, érdemes-e egy nemes célra hazugsággal gyűjteni adományt? Azt hiszem, ez az a pont, amikor meg kell szakítanunk

ezt a beszélgetést.” Katt! Mégis, mit képzelnek ezek?! Azt hiszik, hogy ha valaki vállalkozó, akkor óriási pénzkupacokon ül otthon, mint Dagobert bácsi?

De ez most más volt. Ez az e-mail egy baráttól jött, aki azt nyilatkozta, hogy személyesen ismeri a bajbajutott négygyerekes

családot. A legkisebbik lány angliai szívűtétjére gyűjtenek. A TB támogatja ugyan a műtétet, de a családnak a kísérő családtagok útiköltségét magának kell összegyűjtenie. Ahogy a levelet olvastam, a képeket nézegettem, éreztem, hogy megérint ennek a családnak a gondja. Tudtam, hogy most muszáj lesz valamennyit adnom. De mégis mennyit? Öt, tíz, húszezret? Mennyit bír el a havi költségvetésünk? És ha megint túlköltekezünk, mint múltkor, amikor egy közeli rokon hiteltörlesztésébe segítettünk be, és utána hónapokon át küszködtünk a családi háztartás egyensúlyának helyreállításán? Azt mindenesetre eldöntöttem, hogy valamit adnom kell, de hogy mennyit, azt még nem tudtam. Szűzanyám, segíts!

A férfiember a tényekhez, a konkrét, valós dolgokhoz vonzódik, és csak akkor szól, ha már jól átgondolt mondanivalója van. Nos, én sem vagyok az a hangosan gondolkodó típus! A Szűzanyával is inkább a szemkontaktust tartom; keveset (ta-

lán néha túlságosan is keveset) beszélgetek vele, ugyanakkor gyakran vagyok tudatában a jelenlétének az életemben. Nincs ehhez szükség túl sok szóra, hiszen már átadtam neki „szememet, fülemet, számat, szívemet és egész lényemet” a Szeretetszövetségben, vagyis, ha már egyszer a „birtoka és tulajdona” vagyok, akkor életem minden eseménye mögött ott van az ő gondoskodó szeretete, nevelői akarata.

Most sem terjesztettem elé a szándékomat, a töprengésemet hosszas, bő lére eresztett könyörgésekben, egyszerűen csak élt bennem a vágy, hogy egy adománnyal segítek ezen a bajba jutott családon, és a dolog hogyanját és számszerűségét egyelőre nyitva hagytam. Ám amikor másnap délben (ó, hogy boldog-boldogtalan mindig éppen a Déli Krónika idejében telefonál!) megcsörrent a telefon, és egy sürgős, még aznapi közjegyző előtti tolmácsolással bíztak meg, rögtön olyan érzésem támadt, hogy ez nem véletlenül történt. Ahogy gyorsan magamra kapott öltönyömben a metrón zötykölődtem a megbeszélts helyszínre tartva, határozottan éreztem, hogy ezt a váratlan, extra munkát a Szűzanya szervezte, mégpedig azért, hogy bevételét ennek a családnak adjam adományként. El is határoztam már ott, útközben, hogy ezt fogom tenni: a munkám eredményét (amelyet nem becsültem túlságosan nagy összegűre) erre a szándékra fordítom majd.

A munkám végeztével aztán az ügyfél szokás szerint megkérdezte, hogy mennyivel tartozik. Én nem akarva visszaélni a helyzettel, a szokásosnál szerényebb összeget neveztem meg, mire az ügyfél nyomban ráncolni kezdte a homlokát. (Ajjaj, csak nem mondtam túl sokat?) A pénztárcájában kotorászott egy darabig, majd az általam megnevezett összegnek felfele kerekítve is a dupláját nyomta a kezembe... Hitetlenkedve vettem át a pénzt, de az ügyfél ragaszkodott hozzá, hogy elfogadjam. Ekkor eszembe jutott, hogy ez végül is a Szűzanya pénze, és ezt ő szervezte, ő küldi annak a bajba jutott családnak...

Lám, aki Mária ügyében fárad, annak munkája eredményét Úrnőnk és Anyánk szívesen megduplázza.

Megelőlegezett jóindulat

A munkahelyemen van egy kolléga, akivel folyamatosan konfliktusaim voltak, elment a főnökömhöz panaszt tenni rám, és egyszerűen nem tudtam vele elfogadható munkatársi kapcsolatot építeni.

Egyszer egy munka kapcsán ez a kolléga nagyon nehéz helyzetbe került, és a segélykérő e-mailjeire nem válaszolt senki. Mivel ő nem az irodában dolgozott, hanem az ügyfélnél volt, kézbe vettem az ügyét, és személyesen próbáltam döntést kicsikarni a vezetésből és képviselni az érdekeit, ha kellett.

Jó megoldás sajnos nem született, de legalább a munkatársam nagyobb galiba nélkül megúsza ezt a helyzetet. A legnagyobb hozadéka ennek az ügynek, amire én egyáltalán nem is gondoltam, az volt, hogy az eset óta jó munkatársi kapcsolatunk van.

Szűzanyánkkal a világ körül

Csodálatos és felemelő utazásban volt részem nemrégiben. Felejthetetlen napok voltak, igazi kegyelmi idő, miközben átélhettem azt is, hogy mit jelent a Nemzetközi Schönstatt Család...

Mégis, most egy kicsit régebről kezdem...

Boldog ember vagyok. A Jóisten nagyon elkényeztetett, mert egy igaz és szeretetre méltó férfival ajándékozott meg. 25 éve tartó házasságunk alatt minden „hegy-csúcson, völgyben és sivatagban” velünk volt Gondviselő keze. Ő adott nekünk örömet egymás által, Tőle kaptuk hat szép gyermekünket, és a mindennapjainkhoz szükséges erőt, hitet és hűséget is. Nagyon különböző egyéniségünk jól kiegészíti egymást; és bár igaz, hogy sok harcot megharcoltunk már egymással, de közben önmagunkkal is. Ez még jobban összekovácsolt bennünket... Szüleink házassága, erőfeszítéseik és hitük példaként állnak előttünk csakúgy, mint a nálunk kicsit idősebb házaspárok élete.

Különleges kegyelemként éljük meg azt is, hogy már több közösség tagjai lehettünk. Néha talán nehéz volt, de legtöbbször nagy örömet adott egymást hordozni, erősíteni és együtt egyezni a közös cél felé.

A gondviselő Isten azután elvezetett minket Óbudavárra, és ott megérintette a szívünket mindaz, amivel találkoztunk. Jó néhány évvel később, amikor éreztük, hogy a Szűzanyától már olyan sokat kaptunk, hogy szeretetére és hívására válaszolva ideje lenne komolyabban és mélyebben Neki ajándékoznunk magunkat, jelentkeztünk a III. Szövetségi évfolyam családjai közé. Még most sem vagyunk elég erősek és bátrak, újra meg újra a gyarlóságainkba és a korlátainkba ütközünk. De érezzük, hogy szükség van ránk. Fel kell lassan nőnünk a ránk váró feladatokhoz, különben:

Mit tud így kezdeni velünk a Szűzanya?

Ő nem adja fel, ha látja gyermekei gyöngeségét, bátortalanságát vagy erőtlenségét. Szeretetével megtart, felemel bennünket, és mindig Szent Fiához vonz. Velünk van akkor is, amikor sivatagon megyünk keresztül, akkor is, amikor nincs borunk, vagy amikor távol érezzük magunkat az Isteni erőterétől. **Ő nem hagy elveszni, és nem szűnik meg imádkozni értünk.** Csodálatos pártfogónk és Királynőnk Ő: szelíd, kitartó és hűséges.

Az utóbbi években azonban sok minden történt bennem. Talán az **ember életútjának felén ránk törő lelki válságot éltem át**, vagy így vezetett és formált a Jóisten? – nem tudom. Testi-lelki problémák, betegségek, fájdalmak és bizonytalanság gyötörtek, és nem mertem igazán, teljes szívvel az Atya karjaiba vetni magamat. Csak nagyon lassan értettem meg, hogy ezek által tudok jobban a Gondviselésre hagyatkozni, és a nehézségeimet felajánlva a kegyelmi tőkét gyarapítani.

Közben lassan kezdtek felnőni a nagyobb gyermekeink, és próbálgatták a szárnyaikat. Nem volt ez könnyű egy olyan tyúkanyó-típusnak, mint amilyen én va-

gyok. Szeretem, ha együtt van a család, és biztonságban tudhatom a szeretteimet. De meg kellett lassan tanulnom elengedni és a Jóistenre bízni őket.

Néhány évvel ezelőtt a második fiunk egy évre egy nagyon távoli országba utazott el egy diák-csereprogram keretében. Nehéz volt megbirkóznom a hiányával. A Szűzanya azonban nagyon ügyesen terelte el a szomorkodásról a figyelmemet: az Ő kintléte alatt felkértek bennünket néhány hónapra egy külföldi diák befogadására, aki nagyon messziről érkezett Magyarországra. Igent mondtunk rá, mert úgy éreztük, ezt várja Jézus is tőlünk: „...zörgettem, és ajtót nyitottatok, vándor voltam, és befogadtatok...”; és a mi fiunkat is egy idegen család fogadta be egy évre...

Tehát befogadtuk a diákat. Mindez a családunkat több nehéz helyzet elé állította: úgy kellett vele beszélgetnünk, hogy nem ismertük egymás nyelvét, és sokszor nem értettük egymás viselkedését vagy szükségleteit sem. Megpróbáltam sokat foglalkozni vele, hogy megkönnyítsem a nyelvtanulását és a beilleszkedését, de ezzel a saját családomat hanyagoltam el kicsit, akik joggal éreztek emiatt féltékenységet.

Nagyon sok ajándékot kaptam mégis az alatt az idő alatt a Jóistentől és a Szűzanyától:

- megéreztem, hogy bár nem tökéletes a családunk, de mégis tengernyi kincs és gazdagság van benne, ami másoknak is példát, erőt és hitet adhat,
- újra kellett gondolnom azt, hogy **ki is vagyok én** úgy, mint:
- ember, Isten gyermeke, gyermek, testvér, nő, feleség, anya, barát, magyar ember...?
- ugyanakkor **rádöbentem mindarra a gazdagságra**, ami bennünket, magyarokat mint népet, nemzetet jellemez, és arra, hogy milyen **nagy értékeink vannak**: szentjeink, szent királyaink, történelmünk nagy alakjai, tudósaink, művészeink, természeti és épített környezetünk, gyönyörű (és nehéz) nyelvünk, kultúránk, mentalitásunk, lelkületünk, vendégszeretetünk stb. Mindezekre sokszor csak egy idegen által állított tükörben döbben rá az ember.

És öröm és büszkeség volt a szívemben, hogy magyar lehetek!

Nagyon sok feladatot láttam magam előtt, hogy ezeket meg tudjam **válaszolni hittel**, és változni, fejlődni kezdhessenek ott, ahol hiányosságaim és hibáim vannak! Sokat adott nekem ez az átgondolás, és azóta is érzem, hogy ez lelkesít és segít előrébb mennem az úton, melyre Jézus hív...

Néhány hónappal később végre hazajött a fiunk, és nagylelkűen felajánlotta a szobáját a diáknak a nyár végéig. Milyen nagy szíve van! És végre újra **együtt volt a család!!** Pár hónap múlva a **diák is hazautazott** távoli otthonába. A vele kialakult kapcsolatot megpróbáltam fenntartani az azóta eltelt pár év alatt a nagy távolság ellenére is. Nagyon közel került a szívemhez, a pótmamája lettem, és úgy érzem, hogy **általa is megszólított a Szűzanya, mert új feladatokat kaptam**. Egyfajta **mérföldkő** lett a vele való találkozás az életemben.

A mi családunk a második családja lett, és sokat kapott és fejlődött általunk; jobb emberré vált, mint előtte volt... ahogy ő írta búcsúzóul.

Szerettem volna megismerni a családját, a hazáját, és újra találkozni vele. Évekig csak komolytalan tervek tűnt a kiutazás, de tavaly ősszel, amikor sok nehézség és lelki küzdelem után eszembe jutott ismét ez a gondolat, a férjem és a gyermekeim is szabadságot adtak, hogy menjek, ha tényleg akarok. Ami egyik oldalról nézve vonzónak tűnt, az a másiktól nézve vakmerőségnek, önzésnek és a családom cserbenhagyásának... De a szívemben erős vágyat éreztem az utazásra, bár a valódi okát még nem értettem.

„Mit tegyek? **Tényleg ez a Jóisten terve velem?**” – kérdeztem magamtól.

Sokat vívódtam magamban, és imádkoztam azért, hogy **azt tegyem, amit Ő akar**. Egy **nagy kihívás, komoly vállalás** elé állított engem és a családomat: egy messzi országba hívtak, ismeretlen, idegen nyelvű emberek közé, és nem tudtam előre, hogy pontosan mi fog történni, milyen nehézségekkel kell majd megküzdenem... Erős vágyat éreztem arra, hogy fel tudjak nőni a rám váró faladathoz, bátor és önálló legyek, **apostolként** vagy nagykövetként, de tudtam, **mindez csak Isten kegyelméből és a Szűzanya oltalma alatt válhat valóra**.

„**Nem veszítjük el a bátorságunkat.**” Ezt pillantom meg minden reggel és este az ágyam mellett, és ahányszor belegondolok, újra és újra erőt ad Kentenich atya mondata. Ez volt az egyik alappillére a döntésemnek. A másik pedig egy zsolttár-részlet:

„**Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál Benne, majd ő teljesíti!**”

Így lassan megérett a szívemben a válasz: „**Igen, Atyám, megyek! De ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied!**”

A Jóisten olyan útra hívtak, ahol **minden eddigi biztos pontot magam mögött kellett hagynom, és az Ő és a Szűzanya közelsége lett mindenem**.

Ugyanakkor a családomnak szintén nehéz volt feleség, illetve anya nélkül mindenben helytállni, éppen egy kritikus időszakban, de **bízam** bennük, és **a Szűzanya anyai gondoskodásában**. Sokat segített az a szeretet és bizalom, ami a férjem és a gyermekeim szívéből felém áradt... Ez a helyzet segített mindnyájunknak jobban **ráhagyatkozni a Gondviselésre**. Sokan és sokat imádkoztak már előre ennek az útnak a sikeréért, és ez hatalmas, érezhető erő volt! A családom, a rokonaim, a szövetségi évfolyamunk, Gertrúd-Mária nővér, a magyar Schönstatt Család és a barátaink szeretete hordozott és erősített meg bennünket. Olyan nagy ajándékok Ők a mi számunkra! Köszönöm Mindnyájuk szeretetét és áldozatát!!!

Eredetileg csak baráti családlátogatásra készültem, de a Szűzanya közben új vágyat is ültetett a szívembe: szerettem volna **találkozni a kinti Schönstatt Családokkal, és meglátogatni egy Schönstatt-Szentélyt, ha lehetséges**.

Gertrúd-Mária nővér kedvessége és gondoskodása égi Édesanyánkat juttatja eszembe. Olyan schönstatti családokkal segített kapcsolatba kerülnöm, akikkel az utam során találkozva, megérezhettem Kentenich atya világméretű hatását a mai korban, és azt az otthon-érzést, amely a Nemzetközi Schönstatt Családban tapasztalható.

Úgy készültem az utazásra, hogy mindenről gondoskodni akartam előre itthon is; lélekben és fizikailag is készülni karácsonyra; ajándékokat vinni a kinti csalá-

doknak, idegen nyelven e-mailezni stb. Mindez az én lassabb tempómban: **sok áldozatot és elfogadást igényelt már előre a családomtól**.

Mire eljött az indulás napja, szinte minden félelmem és testi-lelki problémám elmúlt.

Nagy várakozás és kíváncsiság volt bennem, hogy **mire hív a Jóisten**; hol, hogyan és miben fogom Őt meglátni, megtapasztalni? Éber voltam, pedig az utolsó éjjel nem is aludtam. Olyan élmények vártak rám, amilyenekben még sosem volt részem azelőtt: egyedül

utazni két napig; megszállni útközben egy éjszakára egy ismeretlen, spanyol családnál; meglátni az óceánt; egy másik kontinensre megérkezni repülővel; hosszabb ideig idegen nyelven beszélni (és lehetőleg tanúságot is tenni a hitemről és Schönstattról, bár mindkettőben még nagyon kicsi vagyok); és kibírni három hétig a családom és az otthonom nélkül...

A **lényeges dolgok velem voltak**, amikre végig nagy szükségem volt, és sokat segítettek: a Szentírás; Schönstatt-irodalom; imakönyvek, rózsafüzér és a legszemélyesebb ajándék, amelyet a nagylányom irányításával a családtagjaim készítettek titokban, és az indulásom reggelére készült el: egy **különleges útinapló**, melybe minden, Tőlük távol töltött napra készítettek nekem valami szívmengető olvasmányt, melyben volt: szentírási idézet, vers; személyes vagy bölcs gondolat, rövid történet, rajzok, fotók a családukról... amolyan igazi **lelki Vademecum!** Ezek a napi írások mindig rezonáltak az aktuális lelki folyamataimra, ami külön csoda volt azon túl, hogy milyen erős tud lenni egy kis, könyvbe zárt összekötő kapocs az otthoniakkal!! Ezért külön hálás vagyok nekik!

A **Szűzanya nagyon közel került a szívemhez** már rögtön az út elején, és ez csak egyre fokozódott később. A félelmeim örömeire változtak, és sok dolgot tudtam az Ő szemszögéből nézni. Vele minden könnyűvé és tisztává vált. Volt időm sokat imádkozni, és hallgatni Őt. Az első estén Madridban szálltam meg egy kedves Schönstatt-családnál. Úgy fogadtak, mint régi kedves barátjunkt, pedig csak 2-3 levelet váltottunk előtte mindössze. Elvittek a Szentélybe, ami csodálatos élmény volt. Teljesen otthon érezni magamat egy addig ismeretlen helyen.

Ez **Schönstatt csodája!** (Ebben a kápolnában kapta meg a hivatását Gertrúd-Mária nővér sok évvel ezelőtt...) Az esti imádságra a vendéglátóim a legjobb barátjunkt és családját is elhívták, akikkel minden héten együtt töltenek egy napot a gyermekeikkel együtt. A háziszentélyükben együtt imádkoztunk, és ez az **otthon-**

A madridi család háziszentélyében

érzés leírhatatlan volt. Nagy hála van a szívemben, ha erre gondolok! Másnap továbbutaztam Közép-Amerika felé. Reggel, a reptérre menet még egyszer bementünk a Szentélybe, és együtt imádkoztunk. Az Atya-telefonból húzott üzenetek megerősítették a lelkemet.

Megható és felemelő élmény volt az óceán és a felhők fölött repülni, és a lemenő nap fényénél megérkezni **Costa Ricába**. A váratlan, szép események kiszakítottak a mindennapi rutinból, azokból a folyamatokból, melyeket kézben tartani véltem, és Istent úgy tapasztalhattam meg, mint aki „felfoghatatlanul vonz magához, hatalmasan betör az életembe, fölém kerekedik és lehengerel. A bennünk lévő „nagy éhség” a boldogság, az otthon, a szeretet, az elismerés és maga az Isten utáni vágy csak Őbenne elégülhet ki. Olyan érzés volt megérkezni oda, mintha a mennyországba értem volna. Tudtam, hogy itt a Földön egy igazi otthonom van csak, és azt most magam mögött hagytam. Akkor mi ez az öröm mégis, amit érzek?

A diák családjával

Ráébredtem, hogy **az tölt el olyan boldogsággal, hogy teljesen Istenre és a Szűzanyára hagyatkozom**. Teljesen szabad vagyok, nincs semmi, ami most a földhöz kötne itt, minden új és ismeretlen a számomra, és egészen Rájuk bízom minden ügyemet és minden váratlan eseményt. Nyitottá váltam az Ő ajándékaira, melyeket talán máskor észre sem veszek vagy fel sem fogok.

Mindig az jutott eszembe, ha egy pillanatra elbizonytalanodtam, hogy erős schönstatti asszony vagyok. Ez a gondolat erőt adott.

Milyen hatalmas a Szűzanya palástja: aláfér a Föld minden lakója! Volt két-három dal, melyek elkísértek végig az úton, és bennem szólaltak meg csendesesen, de biztatóan, sok-sok imádság mellett. Olyan volt kicsit minden, mintha zarándokúton lennék...

Tehát megérkeztem kétnapi utazás után. A testem már ott volt, de a lelkem még egy kicsit le volt maradva. Kedves fogadtatásban volt részem és királyi kényelemben. Méltatlannak éreztem minderre magamat, de megérezhettem **ennek a népnek a nagy szeretetét, kedvességét, vendégei iránti odaadását és tiszta lelkét**.

Amilyen gazdag természeti szépségekben az a vidék, olyan sok csodálatos élmény várt rám. Jártunk 3500 m magas vulkán tetején, és a Gondviselés megóvta az életünket az éppen akkor (nem messze) kirobbant földrengéskor. Láttam a lenyűgöző méretű fákból álló eső- és felhőerdőkből kipillantva a messzi óceánt, vagy más-kor monumentális díszletek között, egy magas hegyen állva nézhettem végig, amint

a Nap lemegy és eltűnik a látóhatár szélén a vízben. A Jóisten sok szívárvánnyal is vidámította a szívemet. Fürödtem az óceánban, városokat és régi emlékeket néztem, és sok-sok kedves emberrel és családdal találkoztam... A diák és családja, valamint a kedvese és annak családja rögtön családtagként fogadott és folyton a kedvemet kereste. Örültem annak, hogy sikerült olyan közös összejövetelt szervezniük az otlétem kapcsán, amire addig még nem volt példa azt megelőzően. Egy jó dolog megvalósulásának az eszköze lehettem.

Krisztus és a Szűzanya jelenléte a világban kézzel foghatóvá vált számomra.

Az ottani Schönstatt-családokkal is sikerült találkoznom, és ugyanazt a határtalan befogadást és otthonosságot éltem meg, mint Spanyolországban. Csodálatos élmény volt látni a vezető házaspár mély hitét, lelkesedését, és az ajándékokat, melyeket a rákövetkező héten Schönstattba vittek a nemzetközi találkozóra hazájuk küldeményeként...

Imáinkat kérték, hogy felépülhessen az első Szentélyük! Bennem is egyre erősödött a küldetésudat az apostoli munkára. Az Ő közösségük is több országból érkezett és ott telepedett házaspárokból is áll. **A Szűzanya megragadja minden nemzet szívét!**

Átéltettem, hogy ez a mozgalom népek, földrészek és kultúrák között teremt hidat, kapcsolatot, és otthon érezheti magát a Földön bárhol az, aki a Nemzetközi Schönstatt Család tagjaihoz látogat el bármelyik kontinensen. Ez valóban olyan, mint egy szép, összetartó és megtartó nagy család. Egy olyan közösség, melynek tagjai az Egyház tagjainak közösségén belül ugyanazt a Jézust szeretik és követik; **ugyanannak a Szűzanyának a karjaiként és eszközeiként szolgálnak a világban; ugyanannak az alapítónak, Kentenich atyának a tanítása és példája szerint**. Ez egy hatalmas és felemelő érzés! Óriási élmény és öröm volt ezt átélni, és megtapasztalni!!

Boldogságom akkor vált teljessé, amikor hazajöttem, és végre újra megölelhettem a családtagjaimat!

A háziszentélyünkben hálát adtunk az élményekért és a viszontlátásért. Nagyon-nagyon büszke vagyok rájuk, hogy hősiezen helytálltak, és összetartottak nélkülem itthon!!! Nekik is fel kellett nőniük sok feladathoz, és nélkülem egész jól mentek a dolgok.

Néhány nappal később, amikor **Óbudavárra visszatérve, a Szentélyben** adhatam hálát ezekért a különleges kegyelmekért, úgy éreztem, hogy a kör bezárult: ahonnan lélekben elindultam és ahol a meghívást kaptam, újra oda érkeztem vissza. Este, a csoport-beszélgetés közben együtt égték az asztalon a magyar (saját készítésű), a Madridban kapott és a Costa Rica-i gyertyák!

Mindaz, amit ott átéltem, nagy élmény és életre szóló emlék számomra. Nehéz mély lelki élményeket átadni, de a feladatom most leginkább az, hogy – utólag – a gyümölcsseiből juttassak a családomnak és másoknak is, amelyek ennek kapcsán lassan megérnek bennem...

A Jóisten és Égi Édesanyánk segítsen ezután is feladatainkban bennünket!

Hogyan csípett nyakon a Szűzanya?

Azt hiszem, engem a Szűzanya egészen korán kiszemelt magának. Csak ezt sokáig nem vettem észre. Bizony jó időbe telt, mire a réges-régi apró dolgokat megláttam, összerakosgattam, és rájöttem, hogy mindez a Szűzanya szerető gondoskodása volt.

A mi családjunkban csak a nagymamám volt vallásos. Ő tanított imádkozni, ő vitt el bennünket, gyerekeket, – kötelező jelleggel – a vasárnapi misére, amire a szüleinknek nem volt muszáj menni, így inkább ki is hagyták. Az ő szobájában aludtam, így esténként bevásároltam az imát, amelyet egy nagyon nagy kép előtt térdepelve mondtam el. Ezen a közel egy négyzetméteres képen a Szűzanya van, gyermekével a karján, s nagyon hasonlít a schönstatti kegyképhez. Mindig arról

ábrándoztam, hogy ez majd az enyém lesz, igazán tetszett nekem. És lássatok csodát, már nekem is van ilyen képem, igaz, hogy elfér a két tenyeremben, de így is nagyon jó mindig rápillantani, egy imát elmondani előtte.

Volt egy kicsi imakönyvem, nagyon a szívemhez nőtt. De azért az igazat megvallva a nővéremé jobban tetszett – a szomszéd kertje mindig zöldebb –, mert azon a Szent Család volt. Vajon az enyémen mi? Persze, persze, a Szűzanya és a Kisjézus.

Májusban a lorettói litániákra mindennél jobban szerettem járni. Sok lánnyal körbeálltunk a templomban, énekeltünk, és egy szál virágot vittünk a Szűzanyának. Ez a lelkesedés óvodás koromtól érdekes módon „majdnem-felnőtt” koromig nemigen csökkent.

Általános iskolásként szinte minden hétköznapi ministráltunk a barátnőmmel. A ministránsverseny végeredménye éveken keresztül lényegében kettőnk közt dőlt el. Azt hiszem, egy darabig sportot űztünk belőle, de később már igazi szolgálattá vált.

Az esti misék záró aktusa az Úrangyala volt. Nem mondhatom, hogy a kedvenceim közé tartozott. A legvégén, amikor már az ember fél lábbal a sekrestyében van, minék ilyen sokáig elhúzni a misét?! Ráadásul miért pont ott kell térdet hajtani, hogy: „És az Ige testté lőn, és miközöttünk lakozék...”?

„...testté lőn...” – ennek aztán sok értelme van!

Miért nem ott térdelünk le: „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéid szerint!”? Hát ennél nagyobb dolgot alig hiszem, hogy mondhat az ember az Istennek! Hiszen ez a legeslegszebb része ennek az igencsak hosszú imának! Itt kellene mindenkinek térdet hajtania, mert ez olyan nagyszerű, olyan gyönyörűséges mondat!

Lám csak, ez a szép gondolat azóta is itt van a szívem mélyén, ezt is Tőled kaptam. Köszönöm, hogy nyakon csíptél, Szűzanya!

Görbe sorokon egyenesen

Szakzáróvizsga és diplomavédés az egyetemen – izgalmas megmérettetés egy iskolapadból kiöregedett, nagycsaládos anyukának. Sajnos, most tapasztaltam meg először, hogy nem a papírért tanulok, és nem a vizsgán való átesés a célom, hanem a minél nagyobb tudás magamba szippantása. Persze ez a nemes cél tökéletesen nem valósulhatott meg, egyszerűen nem volt időm minden adatot rögzíteni az agyamban, ezért minden logikus érvet figyelembe véve, szorongva nézhettem volna a vizsgázás elé, mégis vidám voltam. Nyugtatóm nyolcéves kisfiam volt, akit vittem magammal Piliscsabára, mert a nagyobb testvéreinek Te Deum és bizonyítványosztás volt épp akkor. A tudat, hogy velem van a kisgyerekem, erőt adott, hogy arra gondoljak, hogy az általam alig ismert emberek előtti megfelelés kényszere eltörpül amellet, hogy a fiam mit lát maga előtt, hogyan viselkedik az anyja ilyen helyzetben. Akármilyen lesz is a végeredmény, ez az élmény sokkal maradandóbb, mint az indexben rögzített jegy.

A háromnegyed órás autót első fele szépen telt: finom péksüti majszolt, zenét hallgattunk. Aztán hirtelen elcsendesedett, nagyon rosszul lett, fájt a feje és erős hányingere volt, szepegett a mögöttem lévő ülésen. Nem tudtam, mit tegyek. Ha megállunk, elkések a vizsgáról, és nem biztos, hogy a benzingőzben, tűző napon az árokszélen veszteglés könnyebbé jelentene neki. Ha összehányja magát, nincs váltóruha. Hogyan oldom meg a helyzetet? Egy nylonzacskót találtam, azt tartotta maga elé, én pedig a lelket tartottam benne.

Nagyobb esemény nélkül megérkeztünk, rohantunk a WC-be. Vajon mikor lesz jobban? – arra még gondolni sem mertem, hogy esetleg rosszabbul lehet. Ilyen állapotban nem hagyhatom magára vagy egy idegenre! Hogyan fogok vizsgázni?

A csoporttársaim gyakran meglátogattak minket a mellékhelyiségben, és jelentették, hogy a tanáraink még nem érkeztek meg. Másfél óra alatt lassan elmúlt a gyomorfájás, a hányinger, már mosolygott is. A vizsgáztatók pedig sehol! A vonatuk – micsoda csodás véletlen! – lerobbant, a pályán vesztegelt, autóval kellett értük menni.

Kis betegemre való tekintettel én lehettem az első vizsgázó, és soron kívül megmondták az eredményt, hogy ne kelljen várakoznunk (ráadásul ötöst kaptam). Kisfiunk közben vígan rajzolgatott, kutya baja sem volt, és nagyon büszke volt, hogy már volt egyetemen vizsgázni...

A hab a tortán az volt, hogy mivel korábban végeztem, az evezőtáborba induló lányomat és még jó sok gyereket ki tudtam vinni kisbuszunkkal a pályaudvarra a szervezők nagy örömeire, így a sok cuccal, több napi étellel nem kellett buszozniuk a rotyogós melegben.

Nagyon sajnáltam a kisfiunkat, hogy volt két nagyon nehéz órája, de nagy öröm volt megtapasztalni, milyen jó a Jóisten, hogy a görbe sorokon is tud egyenesen írni.

*Gyengeségeink és gondjaink ellenére
az élő Isten fényét befogadó
ablaknak kellene lennünk*

Az Újszövetségben a „szent” szó a keresztények összességét jelölte, bár bizonyára nem mindannyian rendelkeztek a kanonizált szentek tulajdonságaival. De ebben az elnevezésben kifejezésre jut, hogy mindnyájan arra voltak hivatva, hogy a feltámadt Úr megtapasztalása révén vonatkozási pontot jelentsenek mások számára, akiket Jézus látása által kapcsolnak az élő Istenhez.

Ez ma is érvényes. Az egyház hite által formált és vezérelt hívőnek gyengeségei és gondjai ellenére az élő Isten fényét befogadó ablaknak kellene lennie, s az is lesz, ha igazán hisz. A hívőnek az igazságot elnyomó erők, az Isten-látást zavaró előítéletek elleni erővé kell válnia, hogy a sarjadzó hit mintegy támaszkodhasson rá. Ahogyan a samariai asszonynek Jézus meghívása, úgy később a hite is vonatkozási ponttá válik ebben az Istentől eltávolodott világban.

Ebben az összefüggésben fontos emlékeznünk arra, hogy az ősegyház az apostoli időszakot követően alig folytatott missziós tevékenységet. Nem is volt kialakult közvetlen elképzelése arról, hogyan terjessze a hitet a pogányok között – mégis ez lett a legnagyobb missziós sikerek korszaka. Az antik világ megtérése nem az egyház tervszerű munkájának eredménye, hanem a hit megbízhatóságának gyümölcse, amint az nyilvánvalóvá vált a keresztények életében és az egyház közösségében.

Az ősegyház térítő ereje lényegét tekintve a valóságos meghívás fokozatos megtapasztalása volt. Az egyház életközössége abban az életben való részesedésre hívott meg, amelyben feltárult az azt tápláló igazság. Az elpártolás újkori jelensége viszont azon alapul, hogy a keresztények életében nem igazolódik a hit. Ebben mutatkozik meg a mai keresztények nagy felelőssége. Mint Istenről tudóknak a hit vonatkozási pontjává kellene lenniök, életükben kellene bizonyítaniok a hit igazságát, s így utat mutatniok másoknak.

A manapság annyira sürgető új evangelizáció mégoly agyafúrt elméletek segítségével sem kivihető: a mai hitoktatás csődje túlon túl ismerős. Egy önmagában is megalapozott igazság csak annak gyakorlati beigazolódásával összhangban képes felragyogtatni a hitnek azt a belső

lényegét, amelyre az emberi szív várakozik. Csak ezen az ajtón keresztül lép a világba a Szentlélek.

(Részlet Joseph Ratzinger *Krisztusra tekintve c. könyvéből*, Vigilia Kiadó, 1993.)

*Válaszunk a válságra:
Legyünk „zarándokló sziklák”!*

Hogyan tekintsünk a bonyolulttá vált és valódi kihívásokat támasztó életre korunkban? Hogyan fejlődjenek a vállalkozások úgy, hogy „organikusan” tudjanak működni anélkül, hogy feláldoznák egyrészt a személyt, másrészt a technikai fejlődés által vezérelt, versenyszemléletű világunk jövedelemtermelő képességét?

A zarándokló szikla képe:

Joseph Kentenich egy hatásos metaforával siet a segítségünkre: legyünk „zarándokló sziklák”. [A kép az 1965. december 8-án a római 'Matri Ecclesiae' szentély jelképes alapkőletétele alkalmával elmondott beszédéből származik.] Legyünk mélyen gyökerező és a megélt elvekre és értékekre alapozó egyének és szervezetek, ugyanakkor érezzünk indíttatást a gyökereink és az elveink újratertetésére és új élettel való telítésére is. Ez azt jelenti, hogy „kezünket tartsuk a kor pulzusán, és fülünket tapasszuk Isten szívére”, hogy megérthessük a szakadatlanul zajló változásokat, és ezeket az elveket és értékeket – anélkül, hogy elárulnánk őket – az egyes korszakoknak megfelelő hangsúlyáthelyezéssel újrafogalmazzuk. [Horacio Sosa, THE CHALLENGE OF VALUES, 132. oldal] [...]

Valóban ilyen „sziklákön” nyugszik-e az életünk? Ezeket a „sziklákat” éljük-e, testesítjük-e meg az életünkben?

Vajon a mai vállalkozások melyik „sziklán” nyugszanak? Van-e organikus szemléletük, amely lehetővé teszi számukra, hogy meglássák a valóság teljességét, annak minden dimenziójával együtt (vagyis mindazzal együtt, ami a vállalkozáson belül, a piacon, a társadalomban zajlik); és az egyént vajon minden összetevőjével és méltóságával együtt tekintik-e, és nem egyszerűen eszköznek, amely kizárólag valamilyen anyagi jellegű cél elérését szolgálja? Vajon a vállalkozások „jövőképe” (azaz a „szikla”) élő valami-e, amely átjárja és valóban elkötelezi a munkatársakat a szervezet minden szintjén és részén, vagy egyszerűen csak „valami”, amit „valaki” „egy ihletett pillanatában” kimondott, és később üres, jelentés nélküli frázisként megmaradt, érintetlenül?

Ha nem a megfelelő „sziklára” építünk, akkor eltűnünk, mert hiányozni fog belőlünk a lélek, a létezésünk értelme és célja, és akkor nem válhatunk kovásszá, és képtelenek leszünk lelkesíteni másokat, vagy egy bizonyos úton nagy feladatok felé „terelni” őket. [...]

Az a vállalkozás, amely elveit és értékeit rangsorolja ugyan (vagyis meghatározza, hogy mit kíván „sziklaként” tekinteni), de nem érvényesíti azokat a szervezet minden szintjén, idővel elerőtlenedik. Elszigeteli magát és bezárkózik, elveszíti kapcsolatát a környező világgal, annak gazdagságával. Másrészt viszont az a vállalkozás, amely „zarándokúton” jár ugyan, és nyitott az újra, a piac változásaira, a kor kihívásaira, de nem munkálkodik alapelveinek és értékeinek kidolgozásán és életre váltásán, elveszíti azt az alapot, amelyből táplálkozhatna, vagyis önazonosságát és belső tüzt is.

Joseph Kentenich szerint a cél egy **új ember** megformálása egy új közösségben, aki önmagának felelős személyiség, bensőleg szabad és független, akit a Lélek mozgat, akinek megvan a szabadsága a döntésre, és örömeit leli a döntéseiben. Ez a szabadság távol tartja magát a forma szolgaságától, ugyanakkor szabad marad a kötések önkényes fejlődésétől is. [Joseph Kentenich in Herbert King: TO FULLY BE MEN IN FREEDOM (Valóban szabad emberré válni). 2003. Gyakorlatok a Schönstatti atyák számára, 1966., 49–66. oldal] Ily módon a jelenkorban, amely annyira kiszolgáltatott a hullámoknak és viharoknak, a vállalkozások és a bennük dolgozók maguk is valódi *zarándokló sziklákká* válhatnak.

Azoknak, akik erre vállalkoznak, újra kell teremteniük a bizalmat és az elvesztett motivációt. Ennek érdekében túl kell lépniük önmagukon, és tisztelniük kell másokat, bízniuk kell bennük.

Az az emberek alkotta szervezet, amely lehetővé teszi, hogy önmaga, illetve a benne dolgozók *zarándokló sziklákká* váljanak, rendkívül eleven, dinamikus lesz, és képes lesz megfelelő módon fejlődni a gazdasági környezetben csakúgy, mint a humán területen, ahol a boldogság, az értékrendszer, a jövedelemtermelő

képesség a bizalommal együtt növekedhet és átlátható maradhat, és *új tőkét* tud építeni, olyan tőkét, amely felülkerekedik a haszonelvű kalmárszellemen és az atyáskodó álszolidaritáson; olyan tőkét, amely mindenki hozzájárulásából épül fel, és amelyből mindenki profitál és gazdagszik. Valami olyasmi ez, mint a *kegyelmi tőke*, az új élet tőkéje.

(Carlos E. Barrio y Lipperheide, fordította: Zajkás Péter)

Törekszünk, és sokszor botlunk

Mikor tovább kellett adni a mikrofont, egyből a Forintos család jutott az eszünkbe. Sok-sok évvel ezelőtt szomszédok voltunk egy társasházban Budafokon. Akkor még mindkét családban két gyerek volt. A szomszédságból pedig komaság lett. (Luca lányunknak mi vagyunk a keresztszülei.)

Láttuk örömeik és nehézségeik egy részét az életükben, és azt is, hogy sok ötlettel, kitartással megbirkóznak velük. Sőt, sokszor még arra is marad energiájuk, hogy a környezetükben apostolkodjanak, nem is akárhogyan...

Kedves Kinga és Miki! Röviden be tudnátok magatokat mutatni, hátha van olyan, aki még nem ismer titeket?

21 éve vagyunk házasok, a Jóisten 5 gyereket bízott ránk: Bence 19, Marcell 17, Luca 15, Anna 12 és Zita 5 éves. Miki a Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban műszaki vezető, én gyógytornász vagyok, még itthon vagyok a gyerekekkel.

Mikor voltatok először Óbudaváron?

1994-ben voltunk először, veletek együtt.

Jártok-e schönstatti családcsoportha?

Körülbelül 2000 óta járunk családcsoportha. Csoportunk tagjai elég távol laknak egymástól: Budaörsön, Mányon, Érden, és Budafokon. Amikor mi csatlakoztunk, akkor hat házaspár volt, de sajnos a szövetség miatt két házaspár kilépett, így most Rábai Szilárdék vezetésével négyen vagyunk.

Mióta van háziszentélyetek?

A háziszentélyünket 1999 februárjában a plébánosunk szentelte fel. A Szűzanya azóta is velünk van, számunkra ez már természetes. Nagy szeretetét, anyai gondoskodását és a csodákat azóta is nap mint nap megéljük. Ezeket felsorolni is nehéz lenne.

Azt ígérte, hogy szívesen idetelepszik közénk, és bőkezűen osztja kegyelmeit. Ezt érezzük és tapasztaljuk. Gyerekeinken érezzük, hogy magához vonzza az ifjú szíveket és neveli őket. Tőle várjuk, hogy hasznos eszközökké nevelje őket az Isten Országá számára, és így nagy dolgokat tudjon velük véghezvinni.

A Szűzanya elvárásai is segítenek minket, igyekszünk ezeknek megfelelni. Gondolunk most például arra, hogy az önmagunkkal szembeni követelményeket fokozzuk a legmagasabbra, hűségesen teljesítsük a kötelességeinket, imaéletünk buzgó legyen, gyarapítsuk a kegyelmi tőkét.

Ezekre törekszünk, de Tilmann atyától tanultuk, hogy a schönstattiakat nem arról lehet megismerni, hogy szentek, hanem hogy törekszenek rá. Szóval törekszünk, és sokszor botlunk, de ezáltal egyre jobban megtapasztalhatjuk az Úristen szeretetét és irgalmát.

Most, hogy az otthonunk kétszintes lett, létesítettünk egy kis „leányszentélyt” is, hogy „minden szinten szinte minden” legyen.

Van egy kis úti szentélyünk is, hogy magunkkal tudjuk Őt vinni, bárhová is utazunk.

Meséljete, milyen csodát éltetek meg a Szűzanya által?

A Szűzanya gondoskodása sokszor olyan gyors és látványos, hogy korábban el sem tudtuk volna képzelni.

Néhány évvel ezelőtt a nagyobbik fiamnak és a barátjának komoly problémái voltak az iskolában néhány agresszív osztálytárs miatt. A helyzet nagyon súlyos volt, és egészen tehetetlennek éreztük magunkat, alig tudtuk elképzelni, hogy tudnánk átvészelni legalább a hátralévő másfél hónapot az évből. Problémánkkal a háziszentélyben a Szűzanyához fordultunk. Másnap a férjem a munkahelyén – szinte mellékesen – elmesélte a gondunkat az igazgatónak, aki azt mondta, hogy szívesen átveszi gyermekünket az ő iskolájába, épp akkor volt üresedés. Ez a megoldás nem lett volna tökéletes, mert a fiam mindvégig úgy vélekedett, hogy nem hagyja ott a barátját a bajban egyedül. A legnagyobb csoda az volt, hogy pont

kettőjüknek volt hely. Gyors telefonváltás és döntéshozatal mindkét családban, és már másnap a másik iskolában folytatták tanulmányaikat, ahol nagyon jól érezték magukat. Számítottunk a Szűzanya segítségére, de bevallom, ez még nekünk is nagyon gyors volt.

A következő történet a másik fiunkkal esett meg, amely a Jóisten és Szűzanya humoráról mesél. Ő sokáig nagyon kis növéssű volt, emiatt többen bántották és sok kudarcot élt át. 2006-ban plébános atyánk hűséges ministránsként kiküldte a római ministránstáborba, ahol lehetőségük volt arra, hogy XVI. Benedek pápával személyesen találkozzanak. A hatalmas tömegben sikerült neki aránylag közel kerülni, de a testőrök a gyereket biztonsági okokból visszatartották. Egyszer csak az egyik biztonsági ember meglátta Marci kis termetét, mutatott neki egy széket, ami közelebb volt a pápához, és megengedte, hogy felálljon rá, így kiemelkedett a tömegből. Ennek köszönhetően a Szentatya odament hozzá, és kezét fogott vele. Azóta már megnőtt, de ettől az emlékezetes pillanattól kezdve már nem szégyellte többé, sőt büszke is volt az alacsony termetére.

A heti egyszeri beszélgetés nagyon fontos a házastársi kapcsolat számára. Hogyan tudjátok megvalósítani?

Ez változó. Régebben, amikor a gyerekek kicsik voltak és „jobban be voltunk zárva”, szinte könnyebb volt, mint most. „Beraktuk őket a hűtőbe” este 8-kor, és miénk volt az este. Amikor csak tudtuk, megadtuk a módját külsőségekkel is, például szép öltözettel, gyertyafénnyel, télen meleg teával, vagy ahogy Tilmann atyától tanultuk: „In vino veritas” [Borban az igazság].

Most, hogy a gyerekek már nem igazán „hűthetőek” (tizenkilenc évesen az már nehéz lenne...), elmegyünk itthonról. Mostanában vagy sétálunk, vagy egy csendes kávézót találtunk a közelben és oda ülünk be.

Nem is olyan régen elmentünk egy Házasság Hétféjére. Az ott tanult módszer is sokat adott nekünk, segítségére volt ezeknek az estéknek. A heti beszélgetésekkel kapcsolatban azt tanultuk Tilmann atyától, hogy ne az aktuális dolgokról, hanem egymásról beszéljünk. Ez idáig hol jól sikerült, hol kevésbé, bevalljuk, időnként veszekedésbe fulladt. A Hétféjén jobban megtanultunk magunkról és a másiktól is az érzések nyelvén beszélni. Jobban megérteni a helyzetet, az előzményeket és az aktuális érzelmeket, amelyek mind alakították a pillanatnyi (konfliktusos) helyzetet.

Rádöbentünk, hogy huszonegy évi házasság után is mindig újabb és újabb ajándékot kapunk a Jóistentől a „házastársunkba” csomagolva. Ezek az esték nagyon fontosak, ha valamiért elmaradnak, rögtön megérezzük a kapcsolatunkban.

A családi imák hogyan zajlanak Nálatok?

Amikor a gyerekek kisebbek voltak, és a házuk is egyszintes volt, kicsit könnyebb volt a dolgunk. A szentélyünk a gyerekszobában volt, így esténként akár

Tilmann atyától tanultuk, hogy a schönstattiakat nem arról lehet megismerni, hogy szentek, hanem hogy törekcszenek rá.

egy bő óráig is tartott az ima. Ilyenkor alkalmunk volt megbeszélni a napi eseményeket, és megtanultuk az események mögött a Jóisten szeretetét keresni. Volt ima-felelős, minden napra imaszándékok. Rendszeresen imádkoztuk a rózsafüzért, tartottuk az elsőpénteket és elsőszombatot. A gyerekeknek a vérükké vált az imádság.

Most, hogy a gyerekek már nem igazán „hűthetőek” (tizenkilenc évesen az már nehéz lenne...), elmegyünk itthonról.

Most, hogy nagyobbak, kicsit nehezebb: sokszor este nincsenek is itthon. Ahogy Tilmann atyától tanultuk, tizennégy év felett nem kötelező a részvétel. Ez persze nem jelenti azt, hogy elmaradt a közös ima, csak kicsit hiányosabb és nehezkesebb a szervezése. A közös utazások alkalmát szoktuk még megragadni, mert akkor össze vagyunk zárva az autóban.

Egy időben rendszeresen jártunk minden hónap 13-án Márianosztrára, az engesztelésekre. Ez egy délután 5-től éjfélig tartó zárandókat volt. Jó volt együtt utazni, részt venni a családdal a szertartásokon. Másnap reggel sosem voltunk fáradtak, mindig csodának éltük meg az erőt, amit kaptunk hozzá.

Tudjuk, hogy nagy jelentőséget tulajdonítotok az ünneplésnek, legyetek szívesek, meséljétek nekünk erről!

Számunkra az ünnepek nagyon fontosak. Mind a családi, mind az egyházi ünnepekről megemlékezünk. Mindenkinnek van saját zászlója, amit ezeken az ünnepeken kiteszünk.

Mária-zászlónk is van. Ennek az a története, hogy mikor kicsik voltak a gyerekek, beszélgettünk arról, hogy ki a mi családunk Királynője. Közösén a Szűzanyát választottuk, és azóta a régi keresztény éneket így énekeljük: „Forintosok királynéja tiszta Szűz, kérjed a Te Szent Fiadat érettünk...”

Az egyházi ünnepeket a szentély díszítésével is jelezzük, a családi imákban mindig megemlékezünk róluk. Én (Kinga) nagyon szeretem a népi hagyományokat, így azokból is rengeteget felelevenítettünk.

Farsangi zászlónk is van. Talán a családi farsangunk az, amit a leginkább várnak a gyerekek. Ilyenkor beöltözünk, van műsor, tánc és sok játék.

Milyen a kapcsolatotok az egyházközösségekkel?

Nagyon szeretjük az egyházközösségünket és a plébánosunkat. A négy nagy gyerekünk kicsi kora óta ministránsként szolgálja az Urat. Kicsi terület, kicsi templommal. Most kezd a fiatalok száma növekedni. 2008 szeptemberében kb. nyolc családnak szerveztünk egy hétvégét Óbudavárra, februárban pedig egy napot házaspároknak Bíró püspökkel (huszonhat házaspár vett részt). Húsvéthétfőn népi hagyományokkal és néptáncal locsolóbált tartottunk (tizenkilenc éves Bence fiunk néptáncol, így az ő segítségével). Tíz anyukával asszonykört alakítottunk, amely immár három éve működik.

A bizonytalansággal való küzdelmet hogyan élitek meg?

Mióta a Szűzanya nálunk lakik, nevel és formál minket. Kentenich atyától pedig megtanultuk az isteni gondviselésbe vetett gyakorlati hit fogalmát. A Szűzanya erre nevel minket is az életünkben, ezt nap mint nap megtapasztalhatjuk. A világra tekintve én (Kinga) elég borúlátó vagyok, ezért ha nem kapaszkodhatnék a Gondviselésbe, nagyon nehéz lenne.

Amilyen csodával épült a házunk, úgy mi is építünk a csodákra a Szűzanyától. Mikor építkeztünk, fizikailag is és anyagilag is majd lerobbantunk, minden kilátástalannak tűnt. Összeroskadva épp egy doboz tetején ültünk, mikor Luca lányunk kinyitotta a Szentírást, és a következő részt találta: „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak.” (Zsolt 127,1) Ez a zsoltársor a Szűzanyán keresztül megerősített minket. Korábban két szobában laktunk, és a közösséget sem tudtuk nálunk fogadni. Mióta elkészült a tetőtér-beépítés, nálunk van az asszonykör, és helyet tudunk adni a schönstatti, a plébániai családcsoporthoz, és a gyerekek Regnum csoportjának is. Eszünkbe jutott Tilmann atya mondása: „A Szűzanya egy fifikás asszony, tudja, mit akar.” Épített egy házat magának, amelyben nekünk is otthont adott.

Életünk során sokszor kerültünk anyagi nehézségek közé, mindig kaptunk annyit, amennyire szükségünk volt – nem többet, nem kevesebbet. Ez megerősíti a bizalmunkat.

Kedves Kinga és Miki! Köszönjük, hogy választatok a kérdéseinkre. Köszönjük a sok tapasztalatot, ötletet, amit megosztottatok velünk!

További gyümölcsöző, ötletekben gazdag apostolkodást kívánunk nektek mind a családotokban, mind a környezetetekben!

(Az interjút készítette: Kelecsényi Zsolt és Rita)

Kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/989 2759

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

A feleség esete

Nagyon sokat jelentett, amikor az Oázisban olvastam egy férfiról, aki szerelmes lett a kolléganőjébe. Jó volt látni, hogy nem vagyok egyedül, még akkor is, ha már túl voltam rajta.

Igazából azt sem tudom, hogyan, mikor estem szerelembe, s azt sem látom már, mikor evickéltem ki belőle. Schönstatt szerint a Jóisten ajándéka, hogy mások is megérintik a szívünket, de tudni kell helyén kezelni a dolgot.

Hát én roppantul nem tudtam ajándéknak tekinteni. Küzdöttem az érzés ellen, még magamnak sem akartam bevallani. Órlódtam, de senkinek sem tudtam elmondani, nem beszéltem meg a férjemmel, pedig azt mondják, ketten erősebbek vagyunk a nehézséggel szemben. Nem akartam neki fájdalmat okozni.

Ez a vihar annyira bennem zajlott, hogy még az illető páciens sem tudta, hogy vágyaim tárgya volt. Nemhogy tettelegességig nem fajult a dolog, de még kimondva sem lett. Ahol én igazából a bűnösségemet látom, az a gondolattal való játszadozás.

Egyébként amit a schönstatti irodalomban a hűség címszó alatt olvasni lehet, az klasszul megállja a helyét, és jó kontrollt ad; mármint, hogy az ember mindig legyen fényképezhető, és csak olyat mondjon, ami nyomtatásban, például egy újságban is megjelenhet.

Sejtelmem sincs, hogyan férkőzhetett valaki a szívembe, amikor boldog házasságban élek a férjemmel, szeretem őt, nem kicsit, nem „éppen hogy csak”, hanem nagyon, és mégis.

Tudom már, az egymáson kicsit elcsúsztatott tenyér példája! A páruink nem fed le tökéletesen mindent bennünk. Mindig marad olyan rész, amit ő nem tud betölteni. Ha sikerülne neki, lehet, hogy őt imádnánk Isten helyett.

Szóval küzdöttem, küzdöttem, nem kerestem az alkalmat az együttlétre, minél kevesebb beszélgetés, egyre ritkuló találkozások..., és elmúlt, egyszer csak lecsengett. Ekkor tudtam csak elmondani a férjemnek. Miután meghallgatott, átölelt, és azt mondta: Te szegény, milyen nehéz lehetett neked!

Ezután alig bírok megszólalni, írni.

Én akkor a Jóisten irgalmát éltem át benne. Hogy lehet, hogy engem ennyire szeret? Mekkora szíve van a páromnak? Miért nem a saját sértett hiúságát pátyolgatja? Ecsetelhetné a fájdalmat, amit neki okoztam.

De ő nem szapul, nem kérdez, nem vallat, csak magához von és szeret. Én aligha tudtam volna ilyen nagylelkű lenni.

Egy nyári családnapiokról hazahoztam egy mondatot, talán mást is megerősít, nem csak engem: „Érzéseinknek nem vagyunk gyámoltalanul kiszolgáltatva.”

Ebben nagyon bízom, így legyen!

A férjem története

Sosem gondoltam arra, hogy a férjem más nővel kezdeményezzen kapcsolatot. Az viszont jelen volt a fejemben – mint önsorsrontó gondolat –, hogy valaki behálózza. (És nem egy pók.)

Jelentem alássan, ez a nőszemély – ha nem is gonosz boszorka képében, de – megérkezett.

Néhány napos útra mentek együtt mások társaságában.

Előtte nagyon-nagyon apró jelek utaltak arra, hogy a nő számára a párom nem közömbös. Ezeket a jeleket csak hiperérzékeny antennákkal lehetett fogni, azaz kismamut típusú férfiember számára semmitmondóak voltak. Sőt, még nekem sem állt össze a halvány rossz érzés gondolattá.

Amint elmentek, leesett a tantusz, és végigkínlódtam azt a pár napot, borzasztóan sötét gondolatok között. Pl. mi lesz, ha elválunk, mit csinálunk az „x” darabszámú gyerekünkkel, hogyan fogok tudni élni nélküle...???

Aztán megérkezett egy éjjel. Hozzánk. Félkómában beszélgettünk, nagyot sóhajtott magában tépelődve: Elmondjam? Ne mondjam? Elmondom!

– Tudod mi történt?

És én tudtam:

– Ajánlatot kaptál?

Leesett az álla:

– Honnan tudtad?

Sokáig beszélgettünk. Nekem csak úgy repesett a szívem, milyen klassz ember a férjem! Igenis nagy dolog nemet mondani, amikor a helyzet (és a nő) kínálja magát.

Egyrészt ott a kíváncsiság, másrészt rendkívül hízelgő és kellőképpen legyezgeti a férfiember hiúságát, hogy ő egy kívánatos célpont.

Mindenesetre nagyon büszke voltam rá és örvendeztem egészen másnap reggelig, amikor így szólt: „Tudod, azért sajnálom szegény csajt, milyen rossz lehetett neki a visszautasítás.”

Hoppá, nyakamban egy vödör hideg víz. Akkor rájöttem, hogy ez még nem egy lefutott ügy, ez az ördögös nőszemély kihozza az én – emberi kapcsolatok terén – naiv férjemből a hős lovagot, és bukik a mutatvány.

Egy ügyes nő sokféle praktikát képes bevetni a kiszemelt zsákmány megszerzéséért. Egy okos nő viszont itt megálljt parancsol magának, és belegondol, hány ember életét forgatja fel fenekestül az ő pillanatnyi lángolása.

Miután meghallgatott, átölelt, és azt mondta: Te szegény, milyen nehéz lehetett neked!

Szóval voltak még próbálkozások, például egy hasonló úton, ahová a párom csak egyedül mehetett volna, és a nő is megoldotta, hogy ott legyen. S ami engem roppantul felháborít, hogy ebben az úti társaságban volt egy ismeretlen „fazon”, aki folyamatosan azon poénkodott, hogy rossz a szobabeosztás; hogy itt ez a kívánatos fiatal nő, aki parlagon hever, és ez a pipogya fickó (mármint a párom) képtelen élni a kínálkozó alkalommal.

Valahányszor ez eszembe jut, elborítja az agyamat a lila köd, mert máshonnan is ez jön át, ez a korszellem: a hűséges férfi nem normális, komplett idióta, egyszerűen közröhej tárgya.

Igazából a nőt fel tudom menteni magamban (most már!), de ettől a „pacáktól” égnek áll a hajam. Mert a nő helyzetét át tudom érezni (bennem is ott a hős lovag): nem túl jó párkapcsolatban él, egzisztenciális nehézségei vannak... és végre van valaki, aki mások előtt azt mondja, figyeljete rá, hallgassátok meg, milyen jó gondolatai vannak. Sajnos ezt a dicséretet egy szeretetre éhező ember nem a helyén kezeli, hanem biztatásnak veszi, többet lát mögötte.

Azt is látja, ez az ember stabil, jóképű(!), nincsenek anyagi gondjai, boldogan él a családjával; milyen egyszerű lenne vele az élet. A feleségét kipöccinteném, én ülnek a helyére, és minden ugyanilyen klassz lenne.

Pedig ez nem így megy. Az irigylésre méltó boldogság mögött sok munka, befektetett energia, együttváltozás áll.

Mindenesetre ez az eset engem bizalmatlanná, gyanakvóvá tett, holott nem történt semmi. A bizalmatlanság annyira vájkált bennem, hogy egyik nap megnéztem a férjem telefonján a híváslistát. Ezt borzasztóan szégyeltem.

Vajon akkor is „nem” lett volna a válasz, ha köztünk pont nem felhőtlen a viszony, és éppen nehéz szeretni egymást?

Nem is tudom elképzelni, hogy lehet visszaszerezni a bizalmat olyankor, ha valakivel elszalad a szekér? Ez be nem gyógyuló sebeket okoz, azt hiszem.

Még így is nagyon nehezen bocsátottam meg a nőnek, fél évbe telt, mire az eszemmel azt tudtam mondani, nem haragszom, és egy évbe, amíg a szívemben is így éreztem. Azért megkedvelni nem fogom.

Mit tanultunk?

Fontos, hogy nagyok lássuk egymást, és ezt ne titkoljuk el!

Magyarul dicsérjük sokat a párunkat, és ha kell, adjunk egy nagy pofont az ördögnek és a korszellemnek!

„Mint a sas a nap felé!”

(Kentenich atya)

(Beszélgetés Aquila nővérrel)

Hogyan ismerkedett meg Schönstattal?

Egy német schönstatti pap, Rudolf Klein-Arkenau, bácskai szülőfalumban, Szentfűlöpön tartott előadást. Teljesen megtöltöttük a termet, én a második sorban hallgattam. Bemutatta Schönstattot mint a Háromszor Csodálatos Anya kegyhelyét, beszélt az alapító nemzedékről, a szeretetszövetségről. „Schönstattban mindenki számára van hely” – ez a kijelentése mélyen megérintett. Számomra is? Engem is meg akar bízni a Szűzanya egy nagy feladattal a hazánk és a népünk szolgálatában!

Hogyan lett Mária-nővér?

Egyszerűen erős késztetés volt bennem, hogy segítek másokon. A szülői házunkban hagyomány volt, hogy adományokat vittünk a falunkban élő iskolanővérekhez és a szükségét szenvedőknek. Tavasszal elvihettem a kolostorba az első kiscsibéket a kotlóssal együtt; nyáron a kerti veteményesből vittem ajándékot, ősszel a szőlő termését, nyáron pedig kolbászt és kecskesajtot. Otthon is magam köré gyűjtöttem az apró gyerekeket és meséltem nekik. Talán ide vezethető vissza a bennem kialakult késztetés, hogy másoknak segítek, amely később elhatározásává érett.

Hivatás! Az elhivatás sokféle módon jelentkezhet: újra és újra felbukkanó gondolatként, vagy élettervként, amely csendes órákban bontakozik ki, vagy más emberekkel való találkozásainkkor, újra és újra felbukkanó vágyként, hogy segítsünk rajtuk. Engem az emberek szolgálatán keresztül

tül hívott az Isten, aki a tágas síkságban, a hazámban, az Úrangyala alatti harangozóskor gyakran megérintett: „A Mester van itt, és hív téged” (Jn 11,28) – ahogy egykor Máriát az élete üzenetének a befogadására hívta. De hova? „Az ember eltervezi az útját, ám Isten irányítja a lépteit.” (Péld 16,9).

Mikor a családomnak elmondtam a tervemet, a nagymamám összecsapta a kezét: „Hogy gondolod, hogy schönstatti nővér leszel, mikor a hajuk kilátszik a fátyol alól?!” Ez akkoriban rendhagyó volt. Emlékszem, egyszer óvodás koromban

lelkesen futottam haza, mikor megláttam, hogy egy iskolanővérnek a hajfürtje kicsúszott a fátyol alól: „Édesanya, képzeld, a nővérnek is van haja!”

Más lelkiesség is van, ahol a Szűzanyát tisztelik, és a jelen világ kihívásaira adnak választ. Mi volt az, ami Schönstattban oly nagyon megragadta, hogy még a szülőházát is elhagyta érte?

Vágytam a világban, nem kolostorok falai mögött, Istennek szentelt életet élni... Minden ember kaphat meghívást Schönstattba: papok, nővérek, családok, egyedülállók, fiatalok, öregek, betegek.

Schönstattnak majdnem csak a nevét ismertem. Az isteni Gondviselés volt az, aki odavezetett 2000 km-en keresztül: egy két napig és egy éjszakán át tartó utazással, vasúton.

Először minden új volt számomra. De nem sokkal ezután megláttam, hogy itt megtalálhatom a hozzám közel álló és az engem kiegészítő dolgokat. A Szűzanya idevonzza a fiatal szívüket.

Amit Schönstattban láttam, hallottam, megtapasztaltam, az nagyon intenzíven megérintett: a hely szépsége, a hely gazdag szimbolikája, a terek kialakítása, ahogy Schönstatt szellemiségét kifejezik; az emberek barátságos odafigyelése, mindenekelőtt alapítónké és atyánké, Kentenich József atyáé szóltak a szívemhez, amely oly szívesen szólt volna másokhoz. Alapítónk szellemi és aszkétikus tanítása adta nekem azt az irányt és világosságot, amire szükségem volt a magam és később a rám bízottak számára.

Ez a küzdelem az igazi hivatásért egy életre szól, mivel az ember sosincs teljesen készen.

A személyes kibontakozásom – azáltal, hogy az új közösségben az új emberré válásra törekedtem – Schönstattban teljessé válhatott: a természetes-természetfeletti képességek és adottságok teljes mértékben ki tudtak bontakozni. Sok lehetőség adódott; ám a határokat is kijelölték. Az érvek és az értelem terén világosságra leltem.

Minden ember személyes elhivatottságot kap a megkeresztelkedés által. Én „a kegyelmet kaptam” (Ef 3,8), hogy alapítónk és atyánk SZERETETSZÖVETSÉGÉT, melyet a Szűzanyával, a Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyával és diadalmas Királynővel 1914. október 18-án a szentélyben kötött, újra megkössem a Szűzanyával, az Alapítónkkal és a nővértársaimmal.

Azt reméltem, hogy miután Schönstattban „felszerelnek” a szükséges ismerettel, később újra a hazámban, a népemnek szolgálhatok.

Volt erre lehetőség, haza tudott térni, hogy ott apostolkodhasson?

Bácskai nővértársaimmal mindig szeretttünk volna visszamenni, de sajnos nem volt rá mód. Titoék egy éjjel a falunkban 210 fiatal férfit lelőttek, miután megásatták velük a saját sírjukat. Az édesapám is köztük volt. A náci mindenkit kidobtak, így mindenki szétszéledt, ment oda, ahol ismerősei voltak. Édesanyámmal egy nagybácsinkhoz menekültünk Esztergomba, a neves dr. Leopold Antal kanonok-

hoz. Ő volt az, aki megtalálta, hol van Szent István vára Esztergomban, és ő hozta létre a kincstárat is a Bazilikában.

Voltak-e nehézségei az Istennek szentelt élet megélésével kapcsolatban?

Újra és újra figyelniem kellett a hivatásomra, különösen a schönstatti márianővéri hivatásomra. Ez a küzdelem az igazi hivatásért egy életre szól, mivel az ember sosincs teljesen készen. A követésre szóló meghívás sem mindig problémamentes. Egy vallási közösségben sem csak „szuperemberek” élnek. Nagyon döntő, hogyan élünk, beszélünk, gondolkodunk és cselekszünk, hogy sugárzunk-e vagy elsötétülünk.

Nagy veszélyt jelent a mai korban a „jók fáradtsága”, ahogy azt már XII. Pius pápa is megfogalmazta; vagy Pál apostol a Tesszaloniekhez írt levelében: „Ti pedig testvérek, ne hagyjatok fel a jócselekedetekkel!” (2 Tessz 3,13)

Nagy nehézségeknél, amelyeket egy ember sem úszhat meg, bármilyen életállapotban is legyen, gyakran mondogattam magamnak: „Ha azt hiszed, hogy nem vagy elhivatott, akkor gondoskodj róla, hogy az legyél.” Lényeges segítség minden helyzetben alapítónk hite a szeretetszövetség erejében, ahogy azt különféle formákban kinyilvánította és nekünk is javasolta: „Minden helyzetben hű maradj az MTA-val kötött szeretetszövetséghez, és szívesen érvényesítem a benne gyökerező szeretetigényeket.”

Ezt hogyan kell a gyakorlatban érteni?

A szeretetszövetség kétoldalú: a kölcsönös, szeretetből fakadó elkötelezettségünkért kölcsönösen szeretetből fakadó igényeket támaszthatunk.

Biztosan többször is találkozott Kentenich atyával. Mesélne-e személyes élményeiről?

1939. december 18-án találkoztam vele először, mikor a Szűzanyát megkoronáztuk. Bemutattak neki, én voltam a legfiatalabb. Egyszer bácskai hercegnőnek nevezett (közben a nővér nagyot kacag).

Amikor Kantenich atya hazajött Dachauból, a koncentrációs táborból, engem kértek meg, hogy zongorázzak neki. Egy Beethoven-menüetlet választottam. Mikor évekkal később visszajött Amerikából az egyházi száműzetésből, ugyanazt a darabot játszottam neki, és ő emlékezett rá.

Kantenich atya a belső szabadságra nevelt. Személyes találkozásakor mondta: „maradjon hű a saját lényéhez”. Az örökszentelésünkör mondta: „Hű maradhatok a saját egyszerű lényemhez. Keressem mindenben az Istent, és szolgálhatom önzetlenül az embertársaimat. Másoknak jót tenni: az a mi hivatásunk.”

Mint minden nővérnek, nekem is többször írt néhány sort (közben mutatta Kantenich atya keze írásával készült lapokat):

„Aquila. Mint a sas a nap felé!” – a nevem sast jelent.

Egy Mária-kép hátuljára ezt írta: „Ne felejtse el, hogy én az Édesanyád vagyok.”

„Magyarország – a Duna országa, Szent István koronájának országa és Mária országa – váljon az Otthon-dal országává.”

Hogyan teljesült a vágya, hogy az embereket szolgálja?

Az aszkétikus vallási nevelés után először a háztartási munkákat végezhettem

Schönstatt különböző házaiban. Ápolónővér akartam lenni, de egyszer csak azt mondta az egyik nővér: „Jó füled van. Próbáld meg zongorázni!” A zene „igazi finomság” volt számomra is. A mi közösségünkben messzemenően tekintettel vagyunk minden egyes nővér személyiségének képzésére és kibontakozására, így több neves helyen tanultam először zongorázni, majd orgonálni: Fuldában a Ze-

neakadémián, majd a thüringiai Arnstadtban a Bach-orgonán játszhattam. Mellette Erfurtban hittantanári képzést is szereztem. Majd Lipcsében záróvizsgáztam. Tanulmányaim mellett lelkipásztori kiegészítőként, hittantanárként, orgonistaként és kórusvezetőként dolgoztam.

Az igényem, hogy segítsek, teljes mértékben kielégült. „Éjjel-nappal azon gondolkodtam, hogyan segítsek az embereken.” A helyi nővérközösség főnöknőjévé történt kinevezésem után nemcsak a gyülekezetet szolgálhattam, hanem igazán szolgálhattam mindenekelőtt a nővértársaimnak. És hogyha valami különleges örömet akartam szerezni nekik, akkor főztem nekik délvidéki ételt, vagy sorban kiváltam a ruháikat.

Sokat tudtunk a gyülekezetben Schönstatt szellemiségében és Schönstattért tenni és ezáltal néhány fiatalnak segíteni, hogy megtalálja az útját a jövője tekintetében: akár pap, akár nővér, akár jó szülő vagy egyedülálló akart lenni. Nem keveseknek az a bizonyos „utolsó fűszál” tudtunk lenni, amiben megkapaszkodhattak, mint például egy magas beosztású kommunistának, aki az eltemetett emberségében csendesen beismerte: „Nővér, az Önrel való találkozásnak köszönhetően újra átgondoltam az életemet.”

Ha azt hiszed, hogy nem vagy elhivatott, akkor gondoskodj róla, hogy az legyél.

1957 óta egy világvárosban, Bécsben ténykedhettem. Először lelkipásztori kiegészítőként egy menekülttáborban, ahol különböző nemzetiségű emberek gyűltek össze, köztük sok honfitársam is. Miután feloszlott a tábor, a Bécsi Főegyházmegeye szeretetszolgálatának központjában lettem vezető titkárnő, illetve én voltam felelős a magyar és horvát nyelven folyó kapcsolatokért. Ez a munka a mai zsargonnal szólva: „életem beosztása!” volt.

A munka sokrétűsége, a világ különböző tájairól való emberekkel való találkozás; a szembesülés a világ bajaival katasztrófák idején. Ám a kisemberek mindennapi gondolatai is: a szegényeké, az egyedülállóké, az öreg embereké, a betegeké, a gyerekeké és a fiataloké, a hajléktalanoké, a testi fogyatékkal élőké és a családoké is. A jelenlétünk ezeknek az embereknek az életében fontos volt.

És ezen kívül a találkozás a sok keleti országból érkezett emberrel, akik a vasfüggöny mögül jöttek. Reménnyel telve. Később csalódván a nyugati csillogó jólétben. Ezeket a határokon is átnyúlt a gondoskodásunk és segítségünk különböző módokon – nemcsak anyagilag.

Amit mi, nővérek teszünk, az nem egyes nővérek sikere vagy sikertelensége. Alapítónk írta a dachau koncentrációs táborból: „A te léted és életed visszahat rájuk, befolyásolja a balsorsukat és növeli boldogságukat.” (az Ég felé imakönyvből)

Ezért az elmúlt évtizedek visszhangjaiból idézhetek egyet. Egy etiópiai vezető, Bimen püspök, akivel a munkám során találkozhattam, írta nekem kedves túlzással, amikor egy aláírást kértem tőle atyánk és alapítónk szentté avatásához:

„Örülök, hogy megismerhettem. Önben megtaláltam Isten kegyelmét és az igaz szeretetet, ami megtölti az ön tiszta szívét, és ami az ön cselekvéseiből és arcából sugárzik. Áldott életet kívánok önnek Szűz Mária közbenjárásával.” (1980. 12. 05.)

A közösség mindkét életformájában élhettem: belsőként és külsőként. Mindkettőt a közösség védelme és óvása alatt. Mondhatom, hogy a fiatalkori „segíteni akarásomat” visszatekintve nemcsak hivatásként, hanem elhivatottságként tapasztalhattam meg. Ezáltal a létem nagymértékben kapott boldogságot és beteljesülést. „Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva mindent megtehet bőségesen azon túl is, amit mi kérünk vagy megértünk, dicsőség legyen...” (Ef 3,20)

Már két évezrede érvényes az, amit Lukács ír: „... az aratnivaló sok, de a munkás kevés...” (Lk 10,2) Ha veszélyben van az aratás, akkor minden kéznek segítenie kell – imádkozni: „Uram, küldj munkásokat a Te aratásodba!” Aki nekilát, annak fel kell készülnie a világos hívásra: „MENJ, ÉN KÜLDELEK!”

(Aquila nővér, miután nyugdíjba vonult, Pilisszentlélekre költözött, ahol 85 évesen is fáradságtalanul apostolkodik. Jelenlegi feladatairól következő számunkban lesz szó.)

Nem keveseknek az a bizonyos „utolsó fűszál” tudtunk lenni, amiben megkapaszkodhattak

Temperamentumok és a Mennysország Kapuja

Balázs M. Kinga nővér emlékezése első lánytáborra egyik szép és vidám történetére, melyet M. Aquila nővér mesélt

Egyik nap meghalt a **kolerikus**. Határozott, nagy léptekkel indult el a Mennysország kapuja felé. Az út meredek volt, de szünetet nem szándékozott tartani. Az út közepén egyszer csak egy nagy kő állt előtte.

– Ezt a követ biztosan azért tették ide, hogy felbosszantson! De majd én megbirkózom vele.

Jobbról, balról, alulról és középről is minden erejét nekifeszítve próbálta elmozdítani, de sehogyan sem sikerült. Teljesen kifáradva eldöntötte, hogy átmászik rajta:

– Csak nem engedhetem, hogy egy kő megakadályozzon abban, hogy elérjem a céloimat!

Sietős léptekkel el is érte a Mennysország kapuját. Erőtlenül zörgetett. Szent Péter déli nyugalmából megébredve kérdezte:

– Ki zörget?

– A kolerikus! De miért kérded? Engem mindenki ismer.

– Ó, a kolerikus! Hát persze! És mit szeretnél?

– Mi az, hogy mit szeretnék? Én be **akarok** menni a kapun.

– Előtte viszont meg kell néznem, mi áll a Nagy Könyvben rólad, anélkül nem engedhetek be senkit sem. Ezt ugye megérted?

– Erre biztosan nincs semmi szükség. Én akár most rögtön is beszámolhatok neked az érenyeimről.

– Már el is olvastam! Hát igen, te tényleg nagy tetteket vittél véghez földi életed során. Előremozdítottad a dolgokat, nem sajnáltad az idődet a munkára, sokat fáradtál akkor is, amikor mások kimerültek, s pihenni akartak. Csak megfélemlítettél néha arról, hogy nem mindenkinek van annyi ereje, mint neked. Nem vetted észre, ha kemény szavaiddal másokat megbántottál, ha másokat túlterheltél. Le kell menned újra a földre egy kis időre, hogy megpróbálj kicsit kedvesebb lenni másokhoz. Próbáld megérteni azokat, akik veled együtt élnek és dolgoznak!

– De ők is igazán megpróbálhatnának megérteni engem!

– Viszont most rólad van szó. Le kell menned a földre még egyszer, mielőtt beengedhetnélek.

– Ha csak ennyin múlik! Rendben. Ez is sikerülni fog nekem!

És célját felismerve újra lement a kolerikus.

Egy napon meghalt a **flegmatikus**. Nem sok kedve volt felmenni a meredek hegyen a Mennysország kapujához. Többször meg-megállt, szünetet tartott a megerőltető úton. Álmos is lett közbe-közbe. Egyszer csak ott állt előtte a nagy kő.

– Na, végre egy alkalmas pihenőhely! Itt legalább kialudhatom magam.

Miután felébredt, azon gondolkodott, hogy továbbmenjen vagy sem, hiszen valójában úgyis minden mindegy. Átmászott a kövön nagy nehezen, azután zsebre tett kezekkel haladt kényelmesen tovább. Arra gondolt, hogy milyen jó a Mennysországban, ott végre teljes a nyugalom, és nem kell magát megerőltetnie semmivel. Oda is ért, de mielőtt kopogott volna, lepihent még egyszer.

– Ki az? – kérdezte Szent Péter.

– A flegmatikus.

– Mit szeretnél?

– Talán bemenni a kapun, hátha megéri.

– Legelőször meg kell néznem, hogy mi áll a Nagy Könyvben.

– Csak nyugodtan.

– Ó, igen. Te nagyon nyugodt természetű ember voltál, nem hagytad magad felbosszantani apró dolgok miatt, meghallgattad azt, aki el akart valamit mesélni neked, nem vetted a szívedre, ha valaki meg akart sérteni téged és nem háborodtál fel mások hibája miatt sem. Viszont az is itt áll, hogy néha kicsit részvétlen voltál másokkal szemben, akik számítottak a segítségedre. Mindenki rohant, szaladt, hogy kész legyen a munka, te pedig a kaosz kellős közepén nyugodtan ittad a déli kávédat. Ez sok idegeskedést okozott a társaidnak. Menj le még egyszer a földre, és próbáld kicsit több erőfeszítéssel és odaadással dolgozni! Ne csak a magad kényelmére gondold, hanem arra is, vannak dolgok, amikért megéri harcolni!

– Micsoda? Tegyem meg még egyszer azt a hosszú utat lefelé, és azután még egyszer felfelé?

– Igen. Azután beengedhetlek.

Szent Péter becsukta a kis ablakot a Mennysország kapuján, a flegmatikus pedig még egyszer felmérte az előtte álló helyzetet.

– Azt hiszem, jobb, ha itt az egyik sarokban meghúzódom és alszom egyet, ameddig majd magától megváltozik a helyzet.

Így is tett a flegmatikus.

Egy szép napon meghalt a **melankolikus**. Majdnem sírva haladt felfelé az úton.

- Engem senki se szeret, senkinek sem vagyok fontos, és olyan rossz a világ! Szomorú gondolatai miatt nem vette észre a nagy követ, és megütötte magát.
- Még ez a kő is azért van itt, hogy fájdalmat okozzon nekem.

Ekkor már nem tudta visszatartani könnyeit, az önsajnálát teljesen erőt vett rajta, de mivel félt, hogy meglátják kisírt szemeit, abbahagyta. Nagy nehezen, félve át is jutott a másik oldalra. Mikor elérkezett a Mennysország bejáratához, szégyenkezve vette tudomásul, hogy ő milyen kicsi és a kapu milyen nagy. Olyan halkan kopogott, hogy nem hallhatta senki sem, ezért nem jött felelet. Erőt vett magán, és még egyszer kopogott, egy kicsit hangosabban az előbbinél. De sikertelenül. A szíve egyre erősebben dobogott, nem mert hangosabban kopogni, nehogy zavarjon, de nem volt más választása. Szent Péter nem volt biztos benne, hogy kopogott valaki, de biztos, ami biztos, kikiáltott, hogy ki az.

- Ééén vaagyok a a melan-kooolikus – felelt bátortalanul és dadogva.
- Kicsoda? Nem hallottam elég jól a választ.
- A melankolikus – válasz ezúttal kicsit határozottabb volt.
- Áh, a melankolikus. És mit szeretnél?
- Ó, hát én, vagyis az úgy volt, ...hm ...Nem zavarok? Mit is kérdeztél az előbb?
- Csak azt kérdeztem, hogy mit szeretnél?
- Hát nem tudom, hogy mennyire értesz vele egyet, vagyis, hogy egyáltalán lehet-e nekem kívánságom, de talán be ... be szeretnék menni a Mennysországba. De persze én nem ismerem ki magam olyan jól ezen a téren.

- Azért vagyok én itt! Legelőször meg kell néznem, hogy mi áll a Nagy Könyvben.
- Ó, ott biztosan nem sok jó dolog áll rólam. Engem senki se szeret úgy igazán.
- Már meg is találtam, amit kerestem. Tehát te egy nagyon csendes teremtés vagy, nem sok vizet zavartál a környezetben, hagytál másokat érvényesülni, ez szép dolog, amit sokan nem tudnak. Gondolataid mélyek voltak, mások gondjait szívedben hordoztad, együtt szenvedtél vagy örültél a társaidal.

Amit viszont még meg kellene tanulnod, hogy ne engedj mindig másokat dönteni magad helyett, legyen bátorságod elismeri, hogy vannak jó tulajdonságaid. Nehéz volt a környezeted számára néha az is, hogy feketében láttad a világot, s nem bíztál se magadban, se másokban. Hamar megsértődöttél, és akkor nem voltál hajlandó szóba állni senkivel sem. Törekedj több önállóságra és vidámságra, ezért le kell menned még egyszer a földre. Ez egy új esély, ami segíthet neked.

- Óh, ne! Ez nagyon nehéz. Lehet, hogy nem fog sikerülni, s akkor mi lesz?!
- Csak próbáld meg! Sok sikert hozzá! S ne felejts el közben örülni sem!

Szent Péter bezárta a kis ablakot, a melankolikus pedig nagyon lassan, lehajtott fejjel és sóhajtozva leballagott.

Egy napon meghalt a **szangvinikus**. Füttyörészve, énekelve haladt nagy léptekkel felfelé.

- Milyen szépen süt a nap! Mennyire boldog is vagyok, hogy ismét valami új vár rám! Az élet egyszerűen mindenhol nagyon szép!

Elért a nagy kőhöz az úton.

- Milyen jó, hogy itt van ez a nagy kő! Biztosan azért van itt, hogy örömet okozzon nekem! Ha kicsit kipihenem magam itt rajta, akkor sokkal könnyebben érem el a célot! És milyen szép innen a kilátás! A kis virágok az út mentén, és a gyönyörű, árnyas fák! Ez egyszerűen csodálatos! Na, de most már mennem kell, hiszen már biztosan sokan várnak rám.

Könnyedén fellépkedett a nagy kövön, és leugrott a másik oldalán. Hamar meg is érkezett a Mennysország kapujához, és türelmetlenül bekopogott, mert csodálkozott azon, hogy be volt zárva.

- Ki az? – jött a hang bentről.
- Én vagyok a szangvinikus. Tudom, hogy már nagyon vártatok, de nem tudtam hamarabb ideérni.
- Mit szeretnél?
- Be szeretnék menni a Mennysországba. Már nagyon kíváncsi vagyok!
- De előbb meg kell néznem, hogy mi áll a Nagy Könyvben!
- Jó! De ameddig olvasol, addig én körülnéznék egy kicsit odabenn. Ne félj, nem nyúlok semmihez, amíg kész nem vagy.

– Már készen is vagyok. Tehát derült természetű vagy, életedben sok örömet szerezteél másoknak. Szeretted, ha elismerték jó ötleteidet, amiben soha nem volt hiány. Képes voltál arra, hogy felvidítsd a környezetet minden nehézség ellenére. Csak arra nem figyeltél, hogy túlzásaidal sokszor megbántottad mások igazságérzetét, de ha valaki téged bántott meg, senkinek sem volt szabad nevetnie. Nem igazán érdekelt más véleménye, nem engedteél mást magad mellett érvényesülni. Még egyszer le kell menned a földre, hogy megtanulj másokra is figyelni, és hogy ne mutasd ki mindig mindenhol az érzéseidet, melyek nem mindig a valóságon, hanem csak a te elképzeléseiden alapulnak. Te vagy a földig le voltál sújtva, vagy pedig az egékig ujjongtál. Csak nem lehetett mindig tudni, hogy miért.

- O.K.! Lemegyek, ez nem gond, hiszen úgy is hamar visszajövök. De nem lehetne, hogy bekukkantsak a Mennysországba? Csak egy kicsit!
- Ezt nem engedhetem meg, mert még nem jött el az ideje.
- De ha csak egy résnyire kinyitod az ajtót, az nekem elég. Kérlek...

Szent Péternek megesett rajta a szíve, hiszen ő maga is egy kicsit szangvinikus volt. Amikor egy résnyire kinyitotta az ajtót, a szangvinikus odatette a lábát és besurrant a Mennysországba. És aki egyszer már bent van, az bent is marad.

Mindent Jézusnak!

Reggel úgy keltem fel, hogy ma bármi történik is, mindent Jézusnak teszek. Nagy lendülettel kezdtem a napot, nagy tervekkel, hogy ma a munkámban sokat akarok haladni. Ahogy nekifognék, máris kér az egyik gyermekem valamit. Segíték neki, hisz ezt is Jézusnak teszem. Mennék vissza a munkámhoz, amikor a férjem szól, hogy segítsék neki tartani a szekrényt, amit fel akar szerelni a falra. Természetesen segíték neki. Ekkor megszólal a telefon, amit azzal veszek fel, hogy „Jézusom, csak a te kedvéért”. Sikerül röpké 45 perc alatt megvigasztalni egy barátnőmet, aki épp egy betegséggel küzd. Aztán mennék végre a munkámhoz, amikor a férjem megkér, hogy főzzek neki egy kávé, mielőtt munkába indul. Örömmel elkészítem, és arra gondolok, hogy most végre leülünk kettesben és nyugodtan megisszuk. Ekkor újra megszólal a telefon. Azt kérik tőlem, hogy írjak arról, mit jelent számomra az a stáció, hogy Jézust keresztre feszítik...

Egy kicsit én is meghalok azzal, hogy lemondok arról, amit éppen elterveztem. Ezt csak a keresztre tekintve tudom nap mint nap készségesen megtenni, különben lehet, hogy ilyenkor egy kicsit bosszankodnék...

Kiemel a megtaposottságból

Az utóbbi időben nagyon sok csapás ért. Életem legnehezebb nyara van mögöttem. Felmenő családom háborúban megélt tragédiáit tudtam meg. Ezek a dolgok ott lappangtak egész gyerekkorunkban, s nekünk is kijutott a lelki sérülésekből. Most összeállt a kép, s én úgy éreztem, hogy az ördög kárhozatos győzelmi táncot jár rajtam, egészen konkrétan engem és a testvéreimet megtaposva. Nagyon nehéz volt. Egyszer csak éreztem, hogy a házastársam szeretete kiemel a megtaposottságból, s hogy önzetlen, feltétel nélküli, még a depressziós állapotomban is elfogadó szeretetétől lehullanak a kövek a szívemről, s hogy nincs már hatalma felettem a gonosz. Sőt azt is megéreztem halványan, hogy minden megélt szörnyűség valahol a javunkat fogja szolgálni. Remélem. A lényeg, hogy mindehhez a gyógyuláshoz egy másik ember szeretete segített hozzá. Nagyon köszönöm neki.

„Az életünk csalódásai formálnak bennünket. Sehol sem olyan nagyok a csalódások, mint a családi életben, mert azok naponta megjelennek [...] A szentélyünk titka: hiszünk a csodában, amely a másik emberben végbemehet. Egy ember, aki hisz a csodában, más ember! Az emberi mivoltunk megváltozik a hit által! Ezért építettünk szentélyt, mert a mi hatalmunk véges! Ha hiszek a csodában, akkor nem vagyok kemény és »bölcs«, hanem egészen fogékonyá válok a kegyelem számára.” (Tilmann Beller)

Zsigereimben átérezve értékelni feleségemet

Mikor a gyermekeink még nagyon kicsik voltak és a feleségem 24 órában dolgozott itthon, minden kis szabadságra szüksége volt, hogy töltekezhesen, mert itthon már szó szerint nem kapott levegőt. Egy koncert, torna vagy bármilyen program gyerekek nélkül. A gyerekek ilyenkor vagy egy gyerekvígázó vagy az én gondjaimra voltak bízva, mert más segítségünk nem volt. A gyerekvígázó „csak” pénzbe került. Ha én voltam a megbízott, akkor nem győztem csodálkozni, hogyan lehet ezt folyamatosan, nap nap után csinálni, mikor én már néhány órától a padlón vagyok és percenként lesem az órát, hogy mikor ér már a feleségem haza. Mindenesetre mellékesen megtanultam nem csak szóban elismerni, hanem a zsigereimben átérezve értékelni, hogy a feleségek milyen irdatlan nagy feladattal birkóznak minden nap.

Átalakulva

A feleségem szakdolgozatát csak úgy tudta elkészíteni időben, ha én segítettem neki a gépelésben és a dokumentum formázásában. Sok estét és hétvégét töltöttem a gépeléssel és az igazgatással. Egyszerűen utáltam! Munka után hazaértem, és már a szövegszerkesztés gondolatától kivert a víz. A feleségem is utálta, mert egyfolytában morogtam, kötözködtem, veszekedtem. Mind a ketten végigszenvedtük ezt az időszakot. A végén fellélegeztünk, hogy végre túl vagyunk rajta és soha többé ilyet még egyszer!

Aztán jött a következő feladat a kötelező továbbképzés kapcsán. Nem volt választás, újra gépelhettem. Meglepve tapasztaltam, hogy mennyivel türelmesebb lettem, és különösebb feszültség nélkül pikk-pakk elkészült az anyag.

Milyen jó a Jóisten!

Nagymamám hét és fél évvel ezelőtt hunyt el vérmérgezésben. A haláltusa két hónapig tartott, iszonyú fájdalmai voltak. Tudta, érezte, hogy közel a vég.

Félelmetes volt látni, ahogy az elején küzdött a halál ellen, nagyon félt tőle. Nem mert elaludni, az arca gondterhelten volt, a szeméből rettegés sugárzott. Anyukámmal felváltva ültünk az ágya mellett, fogtuk a kezét és imádkoztunk vele együtt a Szentolvasót.

Aztán az arcán a ráncok kezdtek kisimulni, megszépült. Félelemmel teli arca sugárzó lett. Megnyugodott. Már el mert aludni, és tudott imádkozni egyedül is. Egyszer, amikor benéztem hozzá, ragyogó arccal feküdt az ágyában és a szoba egyik sarkát nézte. Bementem hozzá. „De szép muzsikát hallok” – suttogta. Mászor pedig azt mondta: „Ott a Szűzanya!” Úgy éreztük, hogy felkészült a halálra, az Égiek felkészítették őt a nagy találkozásra. Szépen, nyugodtan aludt el mindenszentek hajnalán.

Temetését kármelita pap testvére végezte, már ő is nagyon beteg volt akkor. Ezután sokat imádkoztam, hogy kaphassak valami jelet, hogy ő jó helyre került.

Egy éjszaka gyönyörű és megható álmom volt. A Jóisten megadta a jelet, amire vágytam és vártam. Álmomban becsöngetett két férfi. Az egyikőjük teljesen úgy nézett ki, úgy viselkedett, úgy beszélt, mint a nagymamám, a másik pedig úgy, mint a Nagy kármelita pap testvére. Azt mondták, hogy ők egy gyönyörű helyről jöttek és hogy (ezek a szavak szó szerint szerepeltek az álmomban) „Milyen jó a Jóisten, hogy megengedte nekik, hogy eljőjenek elmondani, hogy milyen jó helyen vannak!” Azt, hogy „Milyen jó a Jóisten!”, feltűnően sokszor elmondták. Mikor búcsúzkodtak, azt mondták, hogy ők igazából nem ketten, hanem hárman voltak velünk, csak a harmadik személyt mi nem láthattuk. Megkérdeztük, hogy ki volt még velük. „A Szentlélek” – válaszolták, majd elmentek.

Csodálatos álmom volt, és hálátelt szívvel ébredtem. Egész nap csak azt tudtam mondogatni magamban, csak az járt az eszemben, hogy „milyen jó a Jóisten”.

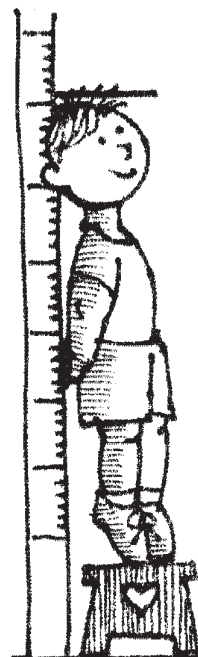
Azóta is nagyon sokszor jut eszembe ez az álmom. Nem halványul, nem kopik az emlékezetemben egyetlen részlete sem. Sokszor – ha nehéz valami – csak felidézem, amit ők mondtak, hogy „milyen jó a Jóisten”.

Van, aki azt mondja, hogy a tisztítótüzet már itt, a földi életünkben is elszenvedhetjük. Szerintem a nagymamámmal is ez történt. Nagyon nehéz élete volt, sokat betegeskedett, szenvedett, rengeteget dolgozott, de mindent igaz hittel vállalt és tűrt, soha nem panaszkodott.

Ha a halál szóról hallok vagy olvasok, mindig ez a történet jut eszembe, és próbálok belőle erőt meríteni, hogy a nehézségek idején, azokat felajánlva tudjak túrni és szenvedni, hogy egyszer én is majd megtapasztalhassam azt a „gyönyörű helyet”, amiről ők beszéltek, és tudjam mindig mondani, hogy „milyen jó a Jóisten”.

Gyereknövelde

*Aki Rómához tartozik,
tekintsen Rómára!*

Tágabb családjunkban sok a már felnőtt fiatal, akik már párkapcsolatokban élnek. Vallásosan nevelkedtek, hittanra jártak, a világ hamis igazságai mégis eltávolítják őket hitünk tanításaitól. Úgy tesznek, mintha nem is hallottak volna arról, hogy egy férfi és nő együttélésének, testi kapcsolatának helye a szentségi házasság. Kényelmetlen dolog egy szülőnek szembehelezkedni a gyerekével. Jobb a békesség! Előfordul, hogy a jó szándékú szülők még külön helyet is biztosítanak a fiatal párnak az együttalvásra, míg a kisebb testvérek a szomszéd szobában alszanak.

A hívő emberek számos kérdéssel kerülnek szembe a hét-koznapokban, és mindenféle keresik a választ. Egy fiatalember azt mondta erre: „Aki Rómához tartozik, tekintsen Rómára!”

A családban az egyik nagymama komoly lelkiismereti válságba került egy vasárnapi prédikáció kapcsán, ahol ez a kifejezés hangzott el: „*bűnpártoló szeretet*”. Bár napi áldozó, úgy érezte, bűnt követett el mulasztásával az unokáival szemben, s addig nem áldozik, míg egy levelet nem ír nekik arról, hogy az Isten az Egyházon keresztül milyen „parancsot” adott az embernek, hogy boldogan és tisztán tudjon élni. Isten kérései, elvárásai soha nem akarnak minket gúzsba kötni, boldogtalanná tenni, hanem utat mutatnak arra, hogyan tudjuk megélni, megvalósítani az igazi, a tiszta, a valódi boldogságot adó szeretetet. Akkor is, ha nem értjük, nem akarjuk elfogadni azt, ami nekünk jó, de mégis engedelmessé válnunk – szeretetből.

Főzőcske

Sűrű szilvalekvár, egyszerűen, tartósítószer nélkül

Az érett, megmosott, négybe vagdalt gyümölcsöt ecettel kiöblített nagy lábasba, bográcsba teszem (akkorába, ami a sütőbe is befér, és marad még benne hely, hogy mikor forni kezd, ne rotyogjon ki). Kilónként teszek hozzá 1 babérlevelet, 5 szem szegfűszeget és egy kevés fahéjat. 175 fokos sütőben kb. egy óráig lefedem (vagy egy tepsit teszek fölé), hogy míg levet nem enged, meg ne piruljon a teteje. Néha-néha ránézek, megkavargatom (mondjuk, félóránként egyszer). Kb. 5 óra alatt sűrűsödik be, az utolsó időszakban kell gyakrabban nézegetni, hogy le ne égjen. Üvegekbe töltöm (kb. a felére csökken a mennyiség), néhány percre fejtetőre állítom. Végül szárazdunsztba, vagyis hűtőtáskába teszem (persze jégakkuk nélkül ☺), ott pihentetem néhány napot, míg a gyerekek engedik, akik már alig várják, hogy lekváros papucs készüljön belőle.

Lekváros papucs

Hozzávalók: 60 dkg liszt, 4 dl tej, 3/4 kocka élesztő, 2 egész tojás vagy 3 tojás sárgája, 5 dkg olvasztott vaj, szilvalekvár

Az élesztőt nem is szükséges megfuttatni, mindent összegyúrok, a kelesztő tálat langyos vízbe teszem, míg a tészta a duplájára nő. Kinyújtom, 5x5 cm-es kockákra vágom, mindegyik közepébe egy kiskanál szilvalekvárt teszek. Két szemben levő sarkot összecsapintok. 20 percet pihentetem, és 175 fokon megsütöm. Porcukorral meghinthetjük.

Vinette/Padlizsánkrém

2 db nagyobb padlizsánt megmosok, alufóliával bélelt tepsiben erős tűzön vagy parázs fölött rácson kb. 1/2 órát sütöm. (Lehet, hogy kidurran, az sem baj.) Közben 1 fej vöröshagymát apróra vágva üvegesre dinsztelek kevés olajon. Erre rákapargatom a sült padlizsán belsejét (maggal együtt). Megsózom, 1 kávéskanál cukrot teszek hozzá. Ha kihűlt, kevés tejföllel, 1 ek. mustárral, esetleg 2-3 kanál majonézzel összeturmixolom. Jéghidegen a legfinomabb. Paprikával, paradicsommal, hagymával teszem az asztalra. Barna kenyérrel, főleg pirítóssal vendégváró, elegáns csemege.

Tormás sajtkrém

2 db tömlős Camping sajtot villával összekeverek 1 doboz natúr Party vajkrémmel, kevés tejföllel és 2-3 kiskanál tejszínes tormával (ez nem csíp). Máris kész a finom kenyérrelaló. Ha felnőtteknek készül, tehetünk bele kevés őrölt borsot is.

Nincs boruk

Kérjük Szűzanyánk közbenjárását a következő szándékokra:

- ❖ az új szövetségi évfolyamért
- ❖ az újonnan induló Családakadémia évfolyamért
- ❖ hogy a jól sikerült családnapok egész évben gyümölcsözőek legyenek a családok életében
- ❖ az Ozsvári családjért
- ❖ nehéz lelki vagy anyagi helyzetben lévő családjainkért
- ❖ betegeinkért
- ❖ felnőtté váló gyermekeinkért
- ❖ Kentenich atya boldoggá avatásáért.

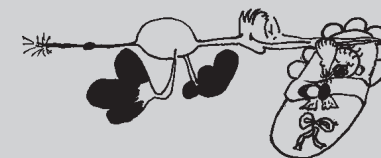
Van boruk

Hálásan köszönjük a Szűzanyának:

- ❖ azoknak a házaspároknak, családoknak áldozatos munkáját, akik a Szűzanya eszközeiként – gondoskodtak a családnapok lelki és technikai megvalósulásáért
- ❖ a nyár, különösen a családnapok kegyelmeit
- ❖ az adományokat a kölcsön törlesztésére
- ❖ Ozsvári Csaba kegyelemben gazdag életét
- ❖ házastársunkat, gyermekeinket
- ❖ a sok hétköznapi csodát
- ❖ Schönstatt mozgalmunkat

- ❖ Johannánk műtete jól sikerült, szépen fejlődik. Nyáron ünnepeltük első születésnapját. Köszönettel: Horváthék
- ❖ az új házасokat.

Gólyahír

„Ölben hordoznak majd titeket, és térden ringatva becézgetnek; és mint akit szülőanyja becézget, úgy vigasztallak én titeket.” (Iz 66, 12–13)

Méretre még kicsiny (3,17 kg és 52 cm), ám értékre igen nagy ajándékot kapott családunk az Úristentől 2009. július 22-én!

Kisfiunk neve Imre, ami azt jelenti: 'szorgalmas király'. Védőszentjéül Szent Józsefet kértük fel.

Czigányik Zsolt & Anna

Mindannyiunk nagy öröme 2009. június 14-én megszületett nyolcadik gyermekünk, Palásthy Kristóf, 4000 grammal és 54 cm-rel. Azóta nagyot nőtt, már az 5,2 kg-ot is meghaladja.

Palásthy család

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Rozi megfenyegeti kis barátóit:
„Rajtatok tartom a szemeketek!”

Barátaink családi körben mesélték, hogy ismerőseiknél megszületett az első kisbaba, és a Brúnó nevet kapta. Mire Nanó kifakadt: „Jaj, miért nem valami embernevet adtak neki?!”

Bendegúz egy esti ima után úgy fújta el a gyertyát, hogy szép óvatosan rálehelte. Mire Boróka húga epésen megjegyezte: „Hát, a te leheletedtől én is elaludnék...”

A kicsi Ilkát hívom pelusozni: „Gyere ide, anya tücske, kapsz egy pelust!” Ő gyorsan kikéri magának: „Nem vagyok anyakecske!”

Társasjátékozunk. Kérdés a játékban: Mi a Szent Jobb?

Legkisebb fiunk válasza: Amikor Jézus felment a mennybe.

...?!

Isten jobbján ül!

Gazdasági válság

Óvodáskorú kisfiamnak magyarázom, mi az a kenyérkereset.

Nagy szemekkel figyel, látom, érti, miről van szó.

Néhány nap múlva boldogan világosítja fel az óvo nénit:

Nálunk apukám keresi a kenyeret, anyukám meg a szalámit a kenyérre.

Egy októberi szombat délután elhátároztuk, hogy az udvarunkban található néhány szőlőtöke termését – még mielőtt a seregélyek felfalják – leszüreteljük.

Apa elkezdte szedni a szőlőt, a hat éves ikrek segítettek neki. Anya a konyhában a leszedett szőlőt tisztította (a rothadt, penészes szemeket eltávolította), majd mosta. Kis idő után Klári bement a konyhába, hogy Anyának segítsen. Néhány perc múlva Juli megunt a szüretelést és szintén bement Anyának segíteni.

A mosogatónál együtt nyúláltak az egyre koszosabb vízben. Julinak gyorsan fogyott a lelkesedése. Kisvártatva megszólalt: „Egy férfi hogy adhat ilyen munkát a szerelmének és a lányának? Ez piszkos munka, csinálja meg maga!”

A falunkban csatornáztak. A telekhatáron belül a lakóknak maguknak kellett megoldani a csatorna fektetését. A 8 éves ikrek már napok óta kérdezték: „Apa, mikor ássuk már az árkot?” Elérkezett a nap, amikor elkezdtem a munkát. A lányok lázasan nyüzsögtek körülöttem, nézték, amint ástam és dobáltam ki a földet. Egyszer csak Juli megszólal: „Apa, hol vetted ezt az ásót? Ez egy nagyon jó ásó!” Kezdem válaszolni, de ő így folytatta: „Várj egy kicsit, hozok egy papírt és tollat, felírom, hogy hol vetted, mert az én férjem is majd ott fogja venni az ásót!”

„Örök szeretettel szeretett az Isten,
Felemelte arcomat a földről,
Felemelte és szívéhez vonzott!”

Megrendülten, a Mennyei Atya ölébe hajtva fejünket adunk hírt arról, hogy Oszvári Csabát,

a 3. szövetségi évfolyam első szentelési szentmiséje után, emelkedett lélekkel, felesége és barátai körében, az óbudavári szentély mellett, halálában is az egységkeresztre mutatva, a Teremtő magához emelte! Hálát adunk életéért és mindenért, amit őáltala kaptunk!

Kérjük Öt, hogy emelje fel arcunkat!

Imáinkban hordozzuk feleségét: Imrit és a gyermekeit: Áront, Imrit, Csabát, Ilonkát és Rozit!

Megemlékezés a Magyar Schönstatti Családmozgalom és a Családszövetség közössége nevében Oszvári Csabáról

(részletek)

Elhangzott Budapesten, a Zugligeti Szent Család templomban tartott gyászmisén, 2009. július 25-én, Oszvári Csaba 46. születésnapján.

A keresztút nem ér véget a halállal. Az utolsó állomás a feltámadás. „Servus Mariae nunquam peribit” Mária szolgálja sohasem vész el! [...]

Oszvári Csaba élete és halála Krisztust tükrözte vissza. Megformálta műveiben és életében, méltó volt hozzá a halálában is. Élete Isten műalkotása. Isten útjai nem a mi útjaink. A Mindenható keze előtt csak ámulattal és tisztelettel állhatunk.

Óbudaváron július 9-én az esti 6 órás harangszó kondításakor megtapasztaltuk, „felettünk nyitva van a menny”. Ahol Csaba meghalt, ott a mennyország megérintette a földet. Csaba halála napján az evangéliumban ezt olvastuk: Menjetek és hirdessétek: „Közel van a mennyek országa!”

Mit akar mondani nekünk a Jóisten Csaba halálával?

Halálunk pillanatáért jövünk a földre. Az üdvösség az életünk célja! „Hazafelé, az Atyához megy a mi utunk.” [...] Emberi sírás – isteni mosolygás csodálatos módon együtt van!

Csaba halott, és meghív bennünket, hogy mi is Istenhez vigyük az életünket. Mit akar mondani nekünk a Jóisten Csaba halálával?

Azt, hogy nem élhetünk tovább úgy, ahogyan eddig. Jelmondatunk a III. szövetségi évfolyamban a kánai menyegző csodáját és Mária szavait idézi. Csaba volt, aki megtalálta nekünk: „**Tegyetek meg mindent, amit mond!**”

Ez az életeszmény a hirtelen halál drámaiságával és csodájával új megfogalmazást is kapott: „Tegyetek meg – késlekedés nélkül – mindent, amit mond!” Azt üzeni, hogy ne mulasszuk el megtenni a legkisebb jót sem. [...]

Közösen a szövetségi évfolyamunkkal, néhány napja a következő példázatot hallgattuk: Egy hegymászó – lezuhanva a szikla tetejéről – éjszaka a biztosító kötélen függ. Istent kéri, hogy segítsen. Isten megkérdezi tőle: Elhiszed, hogy segíthetek? Akkor vágd el a kötelet! A hegymászó az éjszaka sötétjében nem láthatta, hogy a talaj egy méterre van alatta. A történet a teljes bizalomról szól: a halálugrásról Isten irgalmas szeretetébe. Csaba ezt mondta a történetről: „Az életünkről van szó: ha nem vágjuk el a kötelet, akkor meghalunk.”

Mi nem tudtuk Csabát „megmenteni a földi életre”, Ő ment meg minket a mennyekre! Újraélesztés történt! Nekünk nem sikerült. Neki sikerült! Ő menti meg a mi életünket!

Csaba és Imri szentelési imája ez volt: „Örök szeretettel szeretett az Isten, fel-emelte arcomat a földről, felemelte és szívéhez vonzott!” A Jóisten és Égi Édesanyánk komolyan vettek bennünket, elfogadták felajánlásunkat, és új életet akarnak bennünk és általunk adni ennek a szép Hazának, és benne minden testvérünknek. Csaba életpéldája, szeretete, mély és hűséges hite, tisztasága, bölcsessége és életáldozata mint kegyelmi forrás lesz a mi összetartásunk, szeretetünk, bátorságunk és küldetésünk alapja.

Sokat vesztettünk, még többet nyertünk! A közösségünk kapott egy „nemesi” címet tőle és általa. A nagyszívű, hódító keresztény címerét. A címer jelképei a kard, a szív, a lilium és Mária. A címer a nemességünk jelképe. Nemességé, amely a Krisztushoz tartozásunkat jelenti. A Krisztushoz tartozó nemesség kötelez. Csaba halála előtt az életünket szenteltük a Szűzanyának Krisztusért. A nemesség kötelez. Kötelez lovagias, hősiés módon, és kötelez a szolgáló szeretetben. Csaba igaz, nemes ember volt. Védte, szeretete, erővel és buzgón hirdette Krisztus egyházát. Krisztust lovagi erényekkel szeretete, de a méltatlanságát érezve és megélve szolgálta is Krisztust.

Csaba kérte, hogy a közös imánkat így kezdjük: „**gyengeségünk és méltatlanságunk tudatában állunk most éléd. Köszönjük, hogy felemeltél és meghívtál minket.**” [...]

Mit köszönhetünk a Jóistennek Csabában?

Bensőséges, gyermeki, mély kapcsolat fűzte a Szűzanyához. Tőle kaptuk ezt a gondolatot: „Jézus születésével megmutattad, hogy Mária a mi utunk, aki által Hozzád közelebb kerülhetünk.”

Ozsvári Csabát a Szűzanya Schönstatt szolgálatába adta. Csaba igényes volt magával szemben, alázatos, megértő másokkal szemben. Imri és Csaba éveken át hűséggel vállalták és szervezték a budapesti régió családjainak találkozóit. Nekik köszönhetjük a „Házaspárok útjának” csodálatos megformálását. Az egész Schönstatt Család fontos volt számukra, amelyért készek voltak dolgozni, feladatot vállalni, áldozatot hozni.

Magyar volt. Szerette a magyarságát és a magyarokat. Aggódva, imádkozva szemlélte a mai nemzetpusztító eseményeket és jeleket. Magyar volt a szónak abban az értelmében is, hogy az ősi hagyományainkat beépítette a munkáiba: az óbudavári szentély egységkeresztjének hátterét az ősmagyar életfa motívum díszíti, mély értelmű összecsengésben a kereszttel.

Jézus és Mária egymásba simuló alakja, és körülöttük a kereszt fáját gazdagon befutó inda az élet fáját és a feltámadást jelképezi. Ez a schönstatti egységkereszt – sajátosan magyar megfogalmazásban. Tilmann atya mondta a keresztet nézve: „mintha Schönstatt mindig is egy kicsit magyar lett volna”. Érezni, hogy ennek a keresztnek az ezüstje először a szív kohójában hevült át, és úgy került az öntőformába. Szívet, lelket gyönyörködtet.

Idén április 1-jén ennek a keresztnek a hasonmását ajándékozta Csaba és Imri XVI. Benedek pápának. A kis Magyar Schönstatt Mozgalom találkozása a világegyház fejével. Az ajándék jelképesen a pápa iránti hűségünket is kifejezte. Megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel beszélt a pápánkról, az írásait jól ismerte, sokat tanulmányozta. Úgy éreztük, ha róla beszélt, mintha személyesen ismerné őt.

És július 9-én délután 6 és 7 között az óbudavári kápolna árnyékában a kereszt jelenete megelevenedett. „Az igazi férfiaság ott függ a kereszten” – mondja Kentenich atya. Mellette egy asszony „jóssággal, erősen, szelíden, szerényen”. Azt gondoljuk, ez az egységkereszt Csaba és Imri közös személyes eszményének legmélyéről fakadt, és közös életük is ezt a mélységet és hűséget példázza. Néhány órával Csaba elhívása előtt, a szentelés pillanatában kettejük válasza ez volt: „Máriával Jézusért!” [...]

Azzal, hogy Isten azon az ünnepen, melyre az egész családsvövetség hivatalos volt, a kegyelem állapotában, a kápolna mellől szólította magához, talán arra akarja irányítani a figyelmünket, hogy Csabát a szövetség és a schönstatti közösség számára égi pártfogóul választotta ki. [...]

Az élete is azt hirdette, amit a sírfelirata: Dilexit Ecclesiam! Szerette az Egyházat! Hű volt Krisztus titokzatos testéhez; következetesen, szeretettel, alázattal hű volt. Az egyház kincseit szeretete volna megmutatni mindenben: igényességben, a hagyományaiban, a szépségben, a szolgálatban. Kentenich József atya sírján ugyanezek a szavak állnak. Kentenich atya előre imádkozott minden munkatársáért. Ozsvári Csaba méltó volt arra, hogy munkatársa legyen a földi közösség építésében, és méltó arra is, hogy az Egyház megújításában munkatársa legyen a mennyben. [...]

*Török Péter és Orsolya megemlékezésének teljes szövege
honlapunkon olvasható: www.schoenstatt.hu*

Óbudavári hírek

2009. 08. 14.

A Nemzeti Civil Alapprogram pályázatán 1.589.280 Ft-ot nyertünk az Oázis c. újságunk fejlesztésére.

A legfontosabb célunk, hogy az újságban az **életpéldák aránya növekedjék**. Mindannyian tapasztaljuk, hogy mennyit tanulhatunk mások életéből, sikereiből, kudarcaiból. Milyen jó megtapasztalni, ahogy életre váltják a schönstatti eszméket! Mekkora erőt ad Isten vezetését meglátni mások életében is!

A segítségeket kérjük szépen, hogy ne hagyjátok leíratlanul, ha mások számára is tanulságos élethelyzetbe kerültek. Elküldhetitek írásaitokat a régiótokban az Oázisért felelős házaspárnak:

Óbudavári Régió: Vértesaljai János és Vali vertesaljai.janos@gmail.com, Gyuk Balázs és Kati gyukgyalogok@freemail.hu,

Soproni Régió: Virágh Péter és Anna viraghann@gmail.com,

Pécsi Régió: Abai Tibor és Zsuzsi abait@t-online.hu, Radnai István és Márti iradnai@freemail.hu,

Budapesti Régió: Csabai Gábor és Márti csabaig@t-online.hu,

és a **főszerkesztő** Sallai Tamás és Karikó Éva házaspárnak, oazis@schoenstatt.hu, vagy **Óbudavárra**, Mészáros Zsuzsának az iroda@schoenstatt.hu címre.

Szeretnénk az újságot ezután **1500 példányban megjelentetni**, és ehhez kapcsolódóan **növelni az előfizetők számát**. Megajándékozhattok más családokat az újságban található megrendelőszelvénnel vagy előfizetéssel. Szeretnénk nagyobb **megjelenési lehetőséget** adni a Családakadémia Egyesületnek és a Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítványnak és más, velünk megegyező értékeket valló **civil szervezeteknek** is.

A **családnapok** az idén nyáron is szépen, rendben folytak.

Útjára indult a negyedik szövetségi évfolyam.

A Jóisten különösen is megmutatta hatalmát, amikor Ozsvári Csabát innen, a szentély mellől a harmadik szövetségi évfolyam első szentelése után magához szólította. Egyszerre volt felemelő és fájdalmas mindnyájunknak, akik itt megéltük, és azoknak is, akik a többi családnappal érkeztek.

Újdonság volt, hogy egy környékbeli édesanya néhány héten itt volt, és keretet adott a gyerekek kézműves foglalkozásának. A többi héten egy másik önkéntes házaspár kosárfonást és bőrrögzést tanított péntek délelőtt az érdeklődő gyerekseregnek.

A **Képzőház** szépítése folytatódott. Adományból épült a bejárat fölé egy pergola, és a gazdasági bejáró is megkapta a régen szükséges előtetőt.

Az egyik családunk adományából és kivitelezésével a foci pályára két szép kapu és labdafogó háló került.

Több családot érintett hátrányosan a jelenlegi gazdasági helyzet. Örülünk annak, hogy **anyagi okok miatt senki sem maradt otthon**, aki tudomásunkra hozta a helyzetét. Volt olyan családunk, aki több mint fél millió forintot adományozott a nehéz helyzetben lévő családok családnapi költségeire. Többször is előfordult, hogy egyik család a másiknak hagyott adományt, tudván, hogy azoknak szüksége van rá.

Egy kis történet. A fent említett módon hagyott itt egy házaspár egy másik családnak adományt a részvételi díjra. Amikor a megajándékozott házaspárnak elmondtam, hogy angyalok jártak nálunk, és ezért lényegesen kevesebbet kell fizetniük, nagyon meglepődtek és meghatódtak. Másnap visszajöttek, hogy úgy gondolják, ők is hagynának itt egy másik család számára segítséget, mert nekik is annyira jólesett.

Isten áldjon meg mindenkit, aki szeretettel gondolt másokra, és ahogy ereje, tehetsége engedi, segíti őket!

2009. augusztus 8-án megtörtént az **első esküvő az óbudavári szentélyben**.

A Jóisten áldja meg hosszú, boldog és gyümölcsöző házassággal Gábor Miklóst és Virágh Orsít.

Megváltozott a Családok a Családjáért Egyesület székhelye: 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Ugyanez a levelezési címünk is.

Mészáros Zsuzsa

Alapítványi hírek

A Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány ez évi célkitűzéseként elsősorban a tavalyi évben a képzőház befejezéséhez felvett kölcsönök teljes visszafizetését tűzte ki célul.

2008-ban 18,6 millió Ft kölcsönt (+kamat) vettünk fel, és ebből tavaly 8,5 millió Ft-ot fizettünk vissza.

2009-ben az első negyedévben visszafizettünk 2,5 millió Ft tőkét, valamint 0,35 millió Ft kamatot. Augusztus elején pedig újabb 3,0 millió Ft tőketartozást sikerült törlesztenünk. Így a fennálló tőketartozás 4,6 millió Ft. Havonta 4-500 ezer Ft adomány folyik be rendszeres befizetőktől átlagosan 1.000-10.000 Ft nagyságú havi utalásokból és az egyedi alkalmi befizetésekből.

Másodlagosan készült kisebb beruházásként a képzőházban az ebédlő és a tetőtéri teakonyha beépített konyhabútorai mellett csempeburkolat, valamint elkészült a gazdasági bejáró lefedése és az alagsori bejárat előtti lugas, melynek növényesítésére ősszel kerül sor.

Köszönjük mindazok nagylelkű hozzájárulását, akik adományukkal lehetővé tették a kölcsönök visszafizetését és a képzőház szépítését!

Ther Antal és Ágnes

Hűen veled utat nyerek – nyereményjáték Kentenich atyával

Hűen veled – Kentenich atya egyik legvonzóbb tulajdonsága a modernsége, az aktualitása, az, hogy mindig nyitott volt az újra. Szövegeit olvasva meglepve szembeülhetünk modernségével, újdonságával, eredetiségével. Még a világhálót is meghódítja: biztosan sokan értesültek már arról, hogy karácsonykor megszületett Kentenich atya magyar honlapja. (www.kentenich.schoenstatt.hu)

A honlapon minden hónapban egy szöveget olvashatunk Kentenich atyától, minden hónapban más témában. A hosszú távú cél az, hogy egyszer majd Kentenich atya minden szövege elérhető legyen magyar nyelven is. Sőt, júniustól az olvasmány hangfájlként is letölthető, hogy utazás, főzés, kézimunkázás, aerobik közben is lehessen hallgatni...)

Ám Kentenich atya honlapja nem lehet pusztán csak könyvtár, ennél sokkal több lehetőség rejlik benne. Alkalmas arra, hogy közösségünk tagjait, a családosokat, a fiúkat, a lányokat, az idősebbeket és a fiatalabbakat közelebb hozza egymáshoz, azáltal, hogy mindenkit megszólít – Kentenich atya is ezt tette. Ha együtt

olvassuk a szövegeket, ha együtt gondolkodunk, beszélgetünk róluk, ha együtt értelmezzük őket, ha együtt alkalmazzuk őket az életünkre, a személyes tapasztalatainkra, akkor még többet épülhetünk általuk.

Utat nyerek – Ezért nyereményjáték indul január 31-én, melyben mindenki részt vehet, aki jobban meg szeretné ismerni Kentenich atyát. A verseny kétszer öt hétig tart majd, ezalatt a résztvevők a honlapon hetente megjelenő kérdéssorokra fognak válaszolni. A kérdésekre a válaszokat viszonylag könnyen meg lehet találni a honlapon feltöltött szövegek böngészésével, elolvasásával.

A játék végén az első három helyezett értékes nyereményekben részesül majd. Az első díj egy kétszemélyes út Schönstattba, a dobogó második és a harmadik fokán állók pedig egy müncheni utat nyerhetnek. Ezenkívül a résztvevők húsvétkor ajándékot kapnak majd Kentenich atyától, márciusban pedig egy koncert szerződik számukra.

Részletes információkat a honlapon olvashattok, s ott lehet egyedül vagy ketten csapatot alakítva jelentkezni is (jelentkezési díj fejenként 1000 Ft, melyet a nyereményekre fordítunk): www.kentenich.schoenstatt.hu/jatek. Az első húsz jelentkező rögtön előnyre tehet szert pár egyszerű kérdés megválaszolásával. Sok sikert!

Csermák Péter

Kedves Családok és Fiatalok!

Hogy az információáramlás élénkebb legyen, hogy mindenki időben értesülhessen Mozgalmunk legfontosabb eseményeiről, történéseiről, létrehoztunk egy „hírlevél” levelezőlistát, melyre kb. kéthetente küldjük az összegyűjtött híreket (rugalmasan, olyan gyakran, ahogy van miről beszámolni).

Erre a levelezőlistára jelentkezni kell, csak az kapja meg, aki feliratkozik a következő helyen: <http://lists.schoenstatt.hu/mailman/hirlevel>.

Felmerült olyan igény is, hogy jó lenne, ha felajánlásokat lehetne tenni és segítséget is lehetne kérni akár gyakorlati ügyekben is (pl. kinőtt bicikliülés, ágy, nyaralás idejére felajánlott lakás öntözésért cserébe, babaholmik stb.), ebben a zárt körben itt erre is lehetőség nyílna.

Annak érdekében, hogy valóban csak a Mozgalommal és a közösségünkkel, családjainkkal kapcsolatos hírek kerüljenek fel, a listára (hirlevel@schoenstatt.hu címre) küldött levelek nem postáznak automatikusan a lista tagjainak, így valóban CSAK olyan levelek kerülnek majd elküldésre, amelyek valós és értékes információkat tartalmaznak.

Várjuk jelentkezéseket, és reméljük, ezáltal tovább erősödik a közösségünket összetartó háló!

Szeretettel: Sallai Tamás és Éva

2010-es schönstatti falinaptár – Hiszek a Benned levő jóban!

Készítsük idén is együtt a falinaptárunkat!

Köszönjük, hogy naptárunk minden évben elkészülhet a segítségetekkel, így a közösségünk számára fontos gondolatok, értékek egyre több – nem csak schönstatti – otthonban erőt adó lelki táplálékként jelennek meg. Örülünk annak is, hogy jelentős bevételt hoz, melyet Központunk kölcsöneinek törlesztésére fordítunk. Köszönjük a vásárlást!

Hiszek a Benned levő jóban! – éves jelmondatunkat, ezt a gyönyörű, felemelő és életadó gondolatot szeretnénk idén a különböző fotókkal, idézetekkel és életpéldákkal „körbejárni”.

A képek 315x210 mm (3:2 oldalarány), 300 dpi felbontásúak, és fekvő helyzetűek legyenek, lehetőleg CMYK színmódban, tiff formátumban. A beállítást szívesen elvégezzük mi is – ne riasszon el senkit!

Nem csak fotókat lehet küldeni, hanem a családnapokon elhangzott, jelmondatunkkal kapcsolatos gondolatokat, versidézeteket és az életetekből vett megtapasztalásokat is.

Határidő: 2009. szeptember 30.

Örömteli alkotómunkát kívánunk, és a fotókat a következő címre várjuk: Sallai Tamás és Éva oazis@schoenstatt.hu

Zarándoklat a Házaspárok útján, Óbudaváron Bőjte Csabával

Két évvel ezelőtt szentelte fel Bíró László püspök a Schönstatt Családok által készített Házaspárok útját. A más lelkiségekből is sok családot vonzó út megújult, Ozsvári Imri grafikusművész újrifestette a kerámialapokat, Jagicza Attila a kápolna alakú fatáblákat újította fel. A meg szépült állomásokat Bőjte Csaba OFM szentelte fel szentmise és egy feledhetetlen zarándoklat keretében 2009. július 4-én.

Ez az alkalom a **karizmák találkozása volt!** Assisi Szent Ferenc szelíd és mégis határozott életével, mély hitével kiigazította és gyógyította a korabeli egyházat, amely elveszítette missziós lendületét. Kentenich József atya, a Schönstatt Mozgalom alapítója a XX. században az Egyházat hűségesen új élettel akarta megtölteni. Korunk elszemélytelenítő hatalmaival szemben erős, önálló döntést hozó, szabad személyiségeket, házaspárokat akart nevelni, akik képesek Krisztus arcát a világra rávés-

ni. A feladatunk, a célunk közös ma is, segíteni az egyházat, hogy megfeleljen a jelen és jövő kihívásainak. Megtapasztaltuk, hogy amint a több szálból font kötél is erősebb, úgy a különböző lelkiségek is kölcsönösen megerősítik egymást, ha értékeiket, karizmáikat egymásnak felmutatják.

Csaba testvér már 3-án, pénteken megérkezett Óbudavárra, ahol az 1. és 2. szövetségi évfolyam családnapjainak zárása volt, így lehetőség nyílt arra, hogy egy kicsit beleláthasson az itt zajló életbe, munkába, és hogy jobban megismerjük egymást. A záró szentmisét velünk ünnepelte és a tábornúz mellett késő éjszakáig beszélgethettünk vele.

A szentmisében a Szent Család példáját állította elének, a názáreti egyszerű élet – EU-s forrásfelhasználás nélkül is – biztos útja a szentté válásnak. A Szűzanya példájára mi is igent mondhatunk a Mennyei Atyáknak, és Istent hordozva a szívünkben, Magnificatot énekelve tudnánk másokhoz fordulni, hogy – mint Erzsébet méhében a magzat – felujjongjanak a körülöttünk élők és a hozzánk forduló. Tudjunk hálát adni a ránk váró feladatokért, mint Mária a kis Jézus bemutatásakor a templomban, aki nem esik kétségbe akkor sem, mikor megjövendölik, hogy szívét tör járja át. A nehézségek, feladatok sokszor meghaladják az erőnket, de megvan-e bennünk az erő, a remény, az akarat, hogy Krisztusban bízva újrakezdjünk? Mert a keresztyének olyanok kell lennie, mint a hétfejű sárkánynak, akinek ha levágják egy fejét, három újabb nő a helyére. Erőt ad nekünk is a tudat, hogy Isten – vállát a vállunkhoz vetve – együtt dolgozik az emberrel, mint a fiatal Jézus Józseffel az ácsműhelyben. Válsághelyzetben, bizonytalanságban József és Mária „összezár”, zsörtölődés nélkül, Istenben bízva élnek a hétköznapi életet és teljesítik mindennapi kötelességeiket. A Szent Család által kitaposott út mindannyiunk előtt nyitva áll ma is.

Hogy erőt merítsünk ennek a szép célnak a megvalósításához, elindultunk Csaba testvérrel hegedűszo és népdalok kíséretében végigelmélkedni a Házaspárok útját.

„Urunk és Istenünk segítsen minket, hogy úgy tudjunk élni, hogy utolsó lehetetünkkel is reményt, szeretet tudjunk nyújtani a hozzánk közel állók számára!” – így imádkozott Csaba testvér ennek a szép útnak az utolsó állomásánál.

Tavaly nyáron, egy fiatal pár érdeklődése nyomán létrejött az első schönstatti jegyestábor Hegykőn, 3 pár részvételével. Idén Pannonhalmát választottuk helyszínként. Színes plakátot készítettünk, amit sok plébániának és a katolikus honlapoknak is elküldtük.

Májusban még csak egy jelentkező volt. Kértük a Szűzanya közbenjárását, a schönstatti közösség imáját, hogy ha szükség van a munkánkra, legyenek jelentkezők! Úgy döntöttünk, hogy 3 jegyespárral már megtartanánk a táborot, de kértük, hogy idén a Szűzanya küldjön legalább 5 párt, hogy ezzel megerősítést kapjunk! Két héttel később jelentkezett a 2. pár. Ekkor újra megjelentettük a felhívást az e-mailes napi Evangélium után, és aznap 3 jelentkező telefonált! Megkaptuk az égi jelet! Végül július utolsó hetében 8 pár vett részt a táborban, ebből egy ifjú házaspár, akik „bekérezkedtek” hozzánk.

Már az e-mailes kapcsolattartás közben éreztük, hogy ez egy jó csapat lesz. Olyanok, akikre vágyik az ember, ha ilyen táborot szervez: komoly gondolkodású, életvidám, nyílt szívű fiatalok, akikre építhet az Úristen. Többen fotót is küldtek magukról bemutatkozásként.

Délelőttönként két előadást hallottunk: Wangler Ottó és Katalin a beszélgetésről, Gál László és Szilvia a konfliktuskezelésről, Horváth Attila és Terézia a hűségéről és a különbözőségeinkről, Kiss Gergely és Brigitta az Istenbe vetett bizalomról és a szexualitásról, Kalicz Péter és Borbála a házaspár új egységéről, Kuslits Károly és Anna a gyermeknevelésről, Oszvald Ferenc és Enikő pedig a házasság szentségéről beszélt. Az esti körbeszélgetésekkor láttuk igazán, hogy ezek a fiatalok komolyan készülnek közös életükre. Mindannyian kiemelték, hogy itt tudatosult bennük, mennyire fontos a (házastársi) beszélgetés. Ezért hagytunk nekik erre sok szabadidőt. Kirándultunk is közösen a Cuha-patak völgyében. Esténként együtt mosolyogtunk, ahogy hallgattuk egymás megismerkedésének történetét, vagy a menyasszonnyal könnyeztünk, amikor a vőlegény gitárjával elénekelte a dalt, amit első találkozásuk öröme írt. Utolsó este a pincészetben kóstolgattuk a Heminát, a basszus hangú erdész vőlegény bordalait hallgatva.

A végső megerősítést a „legfiatalabb” pártól kaptuk, akik jövő júliusra tervezik esküvőjüket, hogy ha igyekszünk a dátummal, jönnék jövőre is!

*Berszán Ferenc és
Simon Éva*

„Úrnőm és Anyám! Egészen följánlom magamat Neked. Odaadásom tanúsítására ma Neked szentelem szememet, fülemet, számat, szívemet és egész lényemet. Mivel tehát a Tied vagyok, jó Anyám, őrizz meg engem és oltalmaz, mint birtokodat és tulajdonodat. Ámen.”

*Kegyelmes Isten, kinek kezébe
életemet adtam,
Viseld gondomat, vezérelj utamat,
mert csak rád maradtam.*

Balassi Bálint

